

Epoca bisericii PERGAM

William Branham

7 decembrie 1960
Jeffersonville, Indiana, SUA

Noi suntem bucuroși că suntem din nou în serviciul divin în această seară. Ieri simțeam ca și cum Împărăția de 1000 de ani ar fi început. Cred că avem aici niște întrebări. Mi le pun în buzunar. Iar aceasta cred că este o cerere pentru rugăciune. Voi încerca să răspund la întrebări cât voi putea de bine.

[Fratele Branham discută cu un frate probleme tehnice în legătură cu lumina unui reflector. – n.tr.]

Vedeți voi, nu vom putea atinge tot ce este în legătură cu aceste epoci ale bisericii. Azi i-am spus soției mele în timp ce studiam despre epoca Pergam: „Din studierea acestei epistole către biserica Pergam, am suficient material pentru cincizeci de predici.” Noi putem atinge doar punctele importante, și poate că dacă scriem cartea despre epoci, vom spune mai multe lucruri acolo.

Nu te-am văzut aici, frate. Ce mai faci, frate West? Tocmai am primit vestea bună, că ultimul din cei nouă copii ai familiei Daulton a primit Cuvântul prin credință. Era în timpul acelei slujbe noi, când Domnul i-a spus că familia sa va fi salvată. Eu m-am rugat pentru ei, dar nu știam ce trebuia să spun atunci când am stat acolo. Duhul Sfânt a spus: „Eu îți dăruiesc familia ta.” Acum, ei toți au venit. Vedeți cum lucrează Domnul? Cuvintele Sale sunt desăvârșite. Ele nu dau greș niciodată.

Noi nu vrem să ne ocupăm acum de vindecarea divină, ci de partea profetică a Cuvântului. În seara acesta, aș dori să trecem și prin partea istorică a epocii Bisericii Pergam. Vă bucurați pentru aceasta? Eu sunt plin de bucurie. Eu cred că este cu adevărat minunat cum ne-a binecuvântat Domnul Isus și ne-a dat aceste lucruri. Noi apreciem această lucrare din toată inima. EL știe sfârșitul înaintea începutului. Noi suntem așa de bucuroși pentru aceasta. Nădărdăm că Domnul ne va binecuvânta.

Ați observat ieri seară, cum ne-a dat Duhul Sfânt, după predică, trei mesaje și trei suflete? Atunci când Duhul a vorbit, în ultima tălmăcire s-a repetat: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*” Așa a vorbit Duhul prin darurile Bisericii. O, dacă Biserica ar păstra aceasta în frică de Domnul! Aveți grijă! Satana va încerca să vă arunce din acest echilibru. Fiți atenți dacă de fiecare dată este Duhul Sfânt! Dacă este Duhul Sfânt, atunci El va vorbi în legătură directă cu ceea ce se desfășoară în timpul respectiv. Se întâmplă spre zidirea Bisericii. Dacă umblați în smerenie cu aceste daruri, atunci Dumnezeu vă va da tot mai mult.

Astăzi am fost sunat și întrebat când vor avea loc adunările de vindecare. După ce se vor încheia aceste adunări eu voi pleca vreo câteva zile ca să-mi odihnesc vocea; iar dacă Domnul vrea, vom avea în duminica viitoare o adunare de vindecare. Nu știu exact când va fi, dar probabil că duminică de dimineață. E bine, frate Neville?

Eu nu am prea des ocazia să spun câte ceva despre păstorul nostru, fratele Neville, dar doresc ca voi să-l cunoașteți cu toții. El este un frate autentic în Hristos. Noi suntem bucuroși că avem un astfel de frate, care vine din comunitatea metodistă, care crede în sfințire. Oricine din apropiere îl cunoaște pe fratele Neville. Nimeni nu poate arăta cu degetul spre viața lui. El nu dorește să vă spun așa ceva, dar mai bine îi întind acum un trandafir, decât să-i duc o coroană atunci când el nu mai este aici. Acum este timpul pentru așa ceva.

Într-o seară, după adunare, când am părăsit clădirea, cineva mi-a spus: „O, frate Branham, predica mi-a fost foarte scumpă.” Eu am mulțumit. Un alt predicator a stat în apropiere și a spus: „Slăvit să fie Dumnezeu. Eu nu doresc să-mi spună cineva așa ceva, pentru că eu vreau să I se dea lui Dumnezeu toată slava.” Eu am spus: „Normal, pentru că și eu iubesc aceasta. Trebuie să fim sinceri.” El a spus din nou: „Eu nu aș dori ca cineva să spună așa ceva despre mine. Slăvit să fie Dumnezeu!” Eu am răspuns: „Între noi doi există numai o deosebire. Eu sunt sincer, însă tu nu ești”. Atunci când lăudați un copil într-o problemă, el va face o treabă și mai bună. Și lui Dumnezeu îi place întotdeauna să le spună copiilor Săi când ei procedează bine. EL le spune și ceea ce au făcut greșit, deci de ce nu le-ar spune și când ei lucrează corect? Vedeți?

Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fratele Neville, pentru că el este păstorul acestei turme. El a fost metodist și vorbește rar. El nu a mai vrut să mănânce în grajdul străin. Noi vedem însă, în ce fel vorbește Duhul Sfânt prin el, cât de curgător, atunci când îl folosește, și când fratele Neville nu se mai folosește de gândurile sale. Urmăriți cum vine tălmăcirea, în același ritm și cu aceleași sublinieri de ton ale cuvintelor.

Un alt frate este aici: Junior Jackson, eu cred că el... bine frate Jackson, am să tac. Dar eu mulțumesc lui Dumnezeu pentru el, pentru că acest frate are desigur un mare dar de la Dumnezeu. Rămâneți numai tot timpul în smerenie. Pentru fiecare este ceva de făcut în Biserică. Dar să nu vă retrageți de la aceasta pentru un anumit lucru. Lăsați ca lucrarea să se facă în armonie cu Biserica întreagă. Faceți toate lucrurile pentru Dumnezeu. Dar nu toți să dorească să vorbească în alte limbi sau fiecare să dorească a tălmăci. Încercați să faceți ceva bun și procedați corect: nu cu gânduri rele, nu cu invidie, nu lăsați ca amărăciunea să se ridice în voi. Oricât de rău ar fi cineva cu voi, vorbind rele despre voi, să nu gândiți nimic rău împotriva lui în inimile voastre, pentru că tocmai acolo va

prinde Satana un prilej pentru a lucra. Țineți toate lucrurile acoperite cu dragoste dumnezeiască! Recunoașteți-vă greșelile și puneți totul în ordine! Faceți bine celor ce vă fac rău! Dacă faceți bine numai celor ce vă fac și ei bine vouă, atunci gândiți-vă! Isus a spus: „*Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?*” Oricine, chiar și păcătoșii pot să se poarte bine cu cei ce le fac bine. Dar să vă purtați bine și cu cei ce se poartă urât. Faceți ceva pentru aceia care nu ar face nimic pentru voi. Puneți o vorbă bună pentru cel ce vorbește rău împotriva voastră. În felul acesta veți îndepărta orice fel de amărăciune din inimile voastre. Atât timp cât veți trăi în dragoste, veți iubi întotdeauna pe toți.

Voi ziceți: „Ei au făcut una sau alta...” Dumnezeu este Judecătorul, nu noi. Doar voi nu vreți ca acel biet om să se piardă! Desigur că nu! Indiferent cine ar fi, să nu-i doriți răul. Încercați să fiți drăguți cu ei: „...*dragostea acoperă o mulțime de păcate.*” Dragostea divină, creștină, lucrează în modul acesta bun și liniștit!

Dacă cineva vă poreclește „fanatici sfinți” sau cu alte nume, să nu vă luați după ei. Dacă nu puteți suporta așa ceva, atunci plecați de acolo. În inimile voastre ar trebui să existe o siguranță și liniște, încât să puteți spune oricui: „Frate, dacă tu ai înțelege în același fel ca și mine, atunci ai simți la fel despre această problemă.” Fiți prietenoși cu el și mergeți mai departe. Chiar dacă părerile voastre sunt așa de diferite ca estul de vest, asta nu contează.

Într-una din aceste seri l-am pomenit pe fratele meu, Melvin. El este blond și mai înalt decât mine. Noi nu semănăm deloc, de parcă n-am fi frați. Gusturile noastre sunt diferite; totuși mama lui este și mama mea, iar tatăl lui este și tatăl meu. El este fratele meu. Suntem născuți în aceeași familie. Noi ne deosebim. El nu este creștin. Lui îi place baseball-ul, cursele de cai și alte lucruri de felul acesta. Lui îi place prăjitură cu ciocolată. Aici sigur ne deosebim. Mie nu-mi plac cursele de cai, nici baseball-ul. Mie-mi place pescuitul și vânătoarea. El nu dă nimic pe pescuit și vânat, cum nici eu nu dau nimic pe lucrurile pe care el le face cu plăcere. Lui îi place prăjitura cu ciocolată, mie-mi place cu vișine. Dar remarca aceasta să nu vă îndemne la... Undeva am spus odată că-mi place cozonacul cu cireșe, și m-am pomenit cu 4-5 surori venind cu cozonaci. În seara aceea am avut o serbare de bucurie. Voi știți ce vreau să spun. Eu am vrut să vă arăt că în ciuda divergențelor, poți iubi. Înțelegeți? Indiferent cum este el, îl iubesc pentru că este fratele meu. El nu este creștin, din cauza asta el vede lucrurile într-o altă lumină. Eu văd lucrurile în lumina lui Hristos. Dar eu nu pot să spun că el nu ar fi fratele meu, pentru că noi suntem născuți ca frați în aceeași familie.

Ieri seară la final am citat ceva. După aceste mesaje cunoscute de voi, a mai fost adresat un mesaj către Biserică. În acest mesaj s-a spus că se va întâmpla un lucru tainic în aceste adunări, prin care mulți vor fi șocați. Vă amintiți? Este înregistrat. Ieri seară a fost descoperit ceva. Eu nu m-am grăbit pentru că eram puțin reținut, dar eu sunt sigur că ați înțeles lucrarea, pentru că Duhul Sfânt a adus-o; și anume, că în Biblie nu există iad veșnic. Nu există un iad veșnic. Dacă ați putea arde veșnic în iad, atunci ar trebui să posedați viața veșnică, ca să fiți veșnic vii. Există numai o formă de viață veșnică: Dumnezeu. Înțelegeți?

Biblia nu învață despre un „iad veșnic”, ci despre un „iad continuu”. Asta poate însemna milioane de ani. Eu nu știu. Dar cândva trebuie să se sfârșească. Eu nu spusesem aceasta bisericilor, dar acum a trebuit s-o aduc, pentru că timpul a sosit. Mai am în sarcină câteva lucruri pe care trebuie să le spun în serile acestea.

Dar de azi încolo începeți să gândiți duhovnicește. Permiteți-I Duhului Sfânt să pătrundă adânc. Dacă auziți ceva și nu sunteți de acord, atunci spuneți numai: „O, săracul frate Branham, el nu știe! Eu mă voi ruga pentru el.” Faceți lucrul acesta, iar Domnul îmi va descoperi adevărul. Aveți înțelegere pentru mine și nu mă respingeți numai așa, pentru că s-ar putea să fie adevărat.

Dar eu mă bucur așa de mult pentru aceste adevăruri! Totul este într-o concordanță corectă. Poate ca eu să nu am dreptate, poate pe undeva s-a întrerupt ceva. Poate că voi vedeți lucrurile bine. Rugați-vă ca Domnul să-mi arate și mie. Mai ales rugați-vă unii pentru alții, și nu-i permiteți Satanei să pună undeva amărăciune. Țineți-vă sufletul curat în ceasul acesta pentru că noi ne aflăm în ceasurile de încheiere ale istoriei lumii. Prieteni, noi suntem la sfârșit, fără nici o îndoială.

În timp ce vom trece prin epocile Bisericii, noi vom vedea foarte mult, poate chiar în seara aceasta. Noi am pus bazele până acolo încât se pot prezenta deja în seara aceasta unele lucruri duhovnicești. Să nu uitați! Eu v-am spus că trebuie să gândiți duhovnicește. Fiți atenți, pentru că totul trebuie să fie conform Bibliei. Nu este suficient dacă cineva spune: „Eu am școală! Eu am fost la școala biblică sau la colegiu.” Asta nu spune nimic. Fariseii și saducheii au spus la fel, dar ei erau așa de departe, încât nu L-au putut recunoaște pe Isus. Descoperirea Scripturii este ascunsă celor înțelepți, însă este descoperită pruncilor, celor ce nu se țin învățați. Așa că haideți să fim astfel de copii în Domnul și pur și simplu să deschidem inimile noastre, și să spunem: „Doamne, vorbește-ne, noi ascultăm!” În felul acesta veți înțelege însemnătatea duhovnicească. Acum țineți minte: înțelegeți însemnătatea duhovnicească a cuvintelor ce vor fi spuse din seara aceasta încolo, pentru că noi intrăm într-o epocă mare și tainică.

În fiecare seară trecem prin altă epocă. Ar fi foarte mult de spus despre una singură, încât am putea vorbi o zi și o noapte. Eu voi atinge însă în fiecare mesaj numai lucrurile mai importante, urmând ca voi să vă adânciți

în continuare. Acasă puteți să citiți textele. Eu mă voi ruga pentru voi, rugați-vă și voi pentru mine, iar Dumnezeu ne va binecuvânta ca pe niște copii credincioși ai Lui.

Eu doresc să ne ridicăm în picioare înainte de a începe, și să ne rugăm Știți de ce doresc să ne ridicăm și să ne rugăm? Isus a spus: „...când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva.” Ghedeon a ales pe cei 300 de bărbați care băuseră apa rămânând însă în picioare pentru a veghea. Vedeți? El a știut că aceia care prosternau înaintea idolilor, nu erau potriviți să meargă. El i-a ales pe aceia care au stat în picioare și au vegheat tot timpul. Așa să stăm și noi pentru a ne ruga. Eu cred și în îngenuncherea pentru rugăciune, dar vreau să spun, când stăm aici și ne rugăm, asta are o însemnătate pentru noi. Noi vrem să ne aplecăm capetele și inimile noastre.

Tată ceresc plin de har, ne apropiem solemn de tronul dreptății Tale. Noi nu Te rugăm să lucrezi cu noi prin dreptatea ta, pentru că toți am fi înghițiți. Noi venim cu toții și Te rugăm pentru milă, Doamne. Revarsă în seara aceasta Duhul Tău peste noi, nu pentru că am fi vrednici. Noi nu suntem vrednici, asta o știm, și o recunoaștem. Noi nu venim în numele nostru propriu, pentru că aceasta nu ar ajunge. Noi nu posedăm nici o dreptate. Chiar și cea mai mare neprihănire a noastră ar fi înaintea Ta ca o haină murdară. Noi venim cu smerenie în Numele Domnului Isus, care stă înaintea noastră cu sângele legământului Său, care acoperă inimile noastre, și spunem: „O, Dumnezeule, ai milă de noi păcătoșii care Te rugăm pentru har, în ceasul încercării.” Într-o zi va fi ținută o ultimă predică. Noi nu știm când. Atunci un strigăt se va auzi în văzduh, Biblia va rămâne închisă pe amvon, armele vor fi depuse. O, Dumnezeule, ascunde-mă în Stânca Veacurilor în ceasul acela în care Soarele va apune. Noi vedem că numai prin Tine putem scăpa de toate lucrurile. Noi vedem prăbușirea națiunilor. Vedem cum Biblia se împlinește. Israelul se trezește. Vedem mesajul pentru Biserică. Și am ajuns în ceasul când urmează să fie descoperite lucruri mari, și să fie deschise cele șapte peceti. O, Dumnezeule, o, Dumnezeu, ai milă de noi! Noi Te rugăm pentru îndurare. Ca rob al Tău, eu Te rog să fii plin de îndurare în seara aceasta, pentru fiecare care este în prezența Ta divină. O, Dumnezeule, dorim ca nici o persoană să nu fie în mijlocul nostru cu păcat în suflet. Doresc ca toți să fie curățați acum prin sângele Domnului Isus, pentru ca toți să ne putem întâlni la locul fericirii.

O, Tată, dacă trebuie să mă apropii de Cuvântul Tău în seara aceasta, oh, eu nu sunt în stare. Nimeni din noi nu este în stare pentru așa ceva. Noi admitem că nu știm nimic, Tată. Noi ne bazăm însă pe Duhul Sfânt, pentru ca El să ne descopere. Prin cunoștința noastră noi putem să vedem doar partea istorică, însă Duhul Sfânt să dea inimilor noastre partea duhovnicească. Îngăduie aceasta, Tată! Noi Te așteptăm în Numele lui Isus, Fiul Tău. Amin. Puteți să vă așezați.

Noi deschidem acum la capitolul 2 din Apocalipsa, pentru a citi textul pentru epoca a treia a Bisericii. [O soră vorbește în altă limbă. – n.tr.] Scuzați-mă.

Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău! Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum și în cer și pe pământ. Tată, noi Te rugăm să fi cu noi. Binecuvântează-ne și ajută-ne ca să fim niște meșteri zidari înțelepți, în ceasul acesta greu, când oamenii sunt în mare necaz. Acum, când este atâta încurcătură, ajută-ne ca să facem ce tot ce putem mai bine, Doamne, ca să fim slujitorii Tăi. În Numele lui Hristos. Amin.

Eu am spus lucrul acela la început, ca voi să știți. Ați observat că tâlmăcirea pentru vorbirea în altă limbă nu a venit în legătură cu Cuvântul? Fără îndoială, sora noastră a fost sub ungerea Duhului, dar ea a dat mesajul după ce am început prezentarea Cuvântului. Înțelegeți? Astfel, a deviat puțin de la rânduiala corectă. A fost în regulă, scumpă soră, oricine ai fi tu; Duhul Sfânt era peste tine. Când Duhul Sfânt este peste tine, este atât de greu să te abții! Eu știu. A fost în regulă; tu ai simțit-o probabil deja înainte ca noi să fi început; Duhul merge înapoi atunci când lucrează. Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Înțelegeți? Este vorba despre voi.

Poate Duhul Sfânt te mai unge o dată, după ce se încheie predica. Fiți atenți la tâlmăcirea care va veni atunci. Atunci totul va fi în rânduiala corectă. Dar acum ne apropiem de Cuvânt. Eu simt și cred din toată inima că lucrarea era de la Dumnezeu. Dar nu s-a desfășurat la timpul potrivit. EL are un mesaj către Biserică, printr-o soră. Dar acum este vorba despre mesajul Lui – acum EL lucrează prin predicarea Cuvântului. EL nu se va încurca. EL rânduieste toate lucrurile. Eu sunt sigur că voi toți ați înțeles totul corect.

Citim acum din Apocalipsa, capitolul 2, v. 12, textul către Biserica Pergam. Ieri seară am rămas la v. 11, „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.””

Noi am văzut că nicolaiții au început din prima epocă. Isus S-a descoperit ca Dumnezeu Atotputernic, nu ca altcineva, nu ca o parte din Dumnezeu, ci EL era Dumnezeu. În epoca despre care am vorbit ieri seară, vedem că EL stătea la ușă, și a scris aceste lucruri bisericii, și i-a mângâiat pentru sărăcia lor. Dar EL a spus că urăște faptele nicolaiților. Ieri seară am aflat că ei urmau să poarte cununa de martiri. EL le-a spus să nu se teamă de moarte pentru că EL va fi cu ei. În încheiere le-a mai spus: „Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte.” Dar noi știm despre singură moarte, nu? Iar aici este vorba de moartea a doua. O moarte murim cu toți aici în trup. Dar moartea a doua este moartea duhului, a sufletului. „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Moartea este îndepărtarea de tot... Moartea înseamnă să fii îndepărtat. Când ai noștri mor, ei nu mai există pentru noi. Lucrul acesta noi îl numim moarte. Dar un creștin nu moare. Nu există text biblic care să spună că un creștin

ar muri, pentru că el posedă viața veșnică. Dacă moare un păcătos, s-a terminat cu el, în cele din urmă sufletul lui va muri. Dar când moare un creștin, el așteaptă până va veni Isus din nou. Eu sper că voi reveni în seara aceasta asupra acestei teme, pentru ca să vedeți legătura, contextul, în legătură cu moartea a doua. Din prezentarea noastră din seara aceasta, reiese același lucru.

În seara aceasta vom citi repede, pentru că mai întâi doresc să vă prezint partea istorică și să nu vă rețin prea mult. Dacă mai doriți informații după aceste adunări, în cazul în care eu citesc prea repede, atunci adresați-vă fratelui Mercier, care vă stă la dispoziție. Îi voi da lui toate notițele.

Apocalipsa 2:12-17: „Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „*Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie. Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura – (în Efes erau fapte, acum devenise o învățătură) - Nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curând, și Mă voi război cu ei – (cu ei, nu cu adevărata biserică) - cu sabia gurii Mele.” Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.”* Domnul să dăruiască binecuvântarea Sa și să ne ajute.

Acum la partea istorică a acestei Biserici din Pergam. Aceasta este epoca a treia, care a durat din anul 312 până la 606. Această epocă a adus învățături false, minciuni satanice, bazele pentru domnia papală și unirea bisericii cu statul. Răsplata pentru biruitori, era mana ascunsă și o piatră albă. Conform călăuzirii Duhului Sfânt și a descoperirii care mi-a fost dată, afirm că Martin a fost steaua, îngerul acestei Biserici. Eu am citit și despre alți sfinți din timpul lui. L-am ales pe Martin, pentru că el era un om temător de Dumnezeu. După părerea mea, el a fost un apostol de zece ori mai mult decât sfântul Patrick. Sfântul Patrick a fost un nepot al sfântului Martin. Sora sfântului Martin, a fost mama sfântului Patrick. Martin era unchiul lui Patrick.

Martin a trăit între anii 315-399. Motivul pentru care l-am ales pe Martin, și nu pe alți sfinți ai timpului său, este că prin inspirația Duhului Sfânt, am urmărit felul lui de a fi. Biserica Catolică nu l-a declarat ca sfânt după moartea sa. Acesta a fost un alt motiv pentru care l-am ales. Toți cei ce au văzut conform Cuvântului și au avut o slujbă duhovnicească, au fost respinși de la început de către biserica nicolaiților. Ei erau duhovnicești. Eu am arătat deja, Biserica adevărată a fost împinsă afară, pentru că majoritatea primise învățătura nicolaiților. Biserica adevărată a fost întotdeauna o minoritate.

Așa cum am zis de la început, Isus a spus: „*Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.*” Aici este vorba despre o Împărăție duhovnicească. Noi facem parte dintr-o Împărăție duhovnicească și ne bucurăm pentru aceasta, și pentru că în această Împărăție numai Unul este Împărat. EL este Împăratul sfinților, al celor sfințiți. EL este Împăratul lor și îi călăuzește.

În comparație cu toți ceilalți din epoci, viața sfântului Martin a fost plină de minuni foarte mari. El a fost unul din cei mai duhovnicești bărbați din timpul lui Pavel încoace. Cred că el a fost la început soldat. Una din primele minuni s-a întâmplat atunci când a văzut un cerșetor tremurând pe pământ. Toți cei ce l-ar fi putut ajuta, trecuseră pe lângă el, ca preotul și levitul din istoria Samariteanului milostiv. Dar atunci când sfântul Martin a trecut pe acolo, el a știut care este datoria lui de creștin credincios. El avea o manta pe care a tăiat-o în două cu sabia lui, dând o parte cerșetorului, iar pe cealaltă a păstrat-o pentru el. În seara aceea a început cariera lui duhovnicească, pentru că Domnul Isus i s-a arătat într-o vedenie îmbrăcat în cealaltă jumătate a mantalei pe care o tăiasă Martin în două. Scriptura se împlinise: „*...ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.*”

Învățați din aceasta. Orice faceți cuiva, faceți lui Hristos! Noi vrem s-o spunem împreună: „Ceea ce faceți altora, ați făcut lui Hristos!” [Adunarea repetă – n.tr.] Nu contează ce ar gândi cineva despre voi, ci numai ce gândiți voi despre respectivul va aduce binecuvântarea peste voi.

Aceasta a fost prima minune și începutul slujbei sale. Ar fi multe de spus, dar nu doresc să vă rețin prea mult, pentru ca să puteți reveni în fiecare seară. Următoarea minune despre care am ales să vorbesc în seara aceasta: el a respins păgânismul în totalitate și era ferm împotriva bisericii de la Roma. El nu a fost de acord în nici un punct cu episcopii bisericii romane. Ei deveniseră lumești și lucrau firește. El s-a împotrivit acestor lucruri. Este o minune că el a supraviețuit în timpul acela.

Într-o zi el a distrus un altar păgân, care era înconjurat de pomi. Lângă altarul acela păgân era un pom, pe care păgânii îl priveau ca sfânt. În timp ce el a doborât pomul acela, mulți au asistat și au fost indignați de fapta lui. El a spus: „Dacă eu nu sunt un om la lui Dumnezeu, atunci legați-mă de pomul acesta, și anume de partea înspre care este înclinat pomul, pentru ca să cadă pe mine. Dacă eu sunt un om al lui Dumnezeu, atunci Dumnezeuul meu poate să facă acest pom să cadă pe partea cealaltă.” Aceasta a fost o provocare pentru ei. Ei au tăiat pomul, care s-a legănat puțin și a căzut ucigând un număr de spectatori. Se întâmplase o minune. Dumnezeu

lăsase ca pomul să cadă în direcția opusă, în ciuda înclinației avută la început. Oh, în adunările lui se întâmplau tot timpul minuni.

O altă minune despre care m-am gândit să vorbesc, a fost atunci când el s-a așezat peste un copil mort, iar copilul a revenit la viață, după ce el se rugase o vreme pentru acest copil. O altă minune extraordinară s-a întâmplat cu împăratul, care avea de gând să omoare pe unii din poporul lui Dumnezeu, care erau umpluți cu Duhul Sfânt. Desigur, acesta era și mâna dreaptă a episcopului de Roma, care de fapt, era deja papă, fără a fi numit încă astfel. Numele lui era Damasus. El a ordonat ca toți creștinii să fie uciși, toți pe care putea să-i prindă. Soția domnitorului era o păgână rea la suflet. Atunci când a venit omul lui Dumnezeu pentru a mijloci pentru creștini, soția domnitorului l-a învățat pe soțul lei să se prefacă ca și cum el s-ar îngriji de creștini ca ei să nu fie omorâți. Atunci când ajuns Martin la domnitor, mijlocirea lui nu avut nici un efect, pentru că acesta era mâna dreaptă a papei. Astfel el a omorât în continuare pe sfinții creștini care erau umpluți cu Duhul Sfânt.

Atunci când Martin a vrut să se ducă în audiență, paznicii l-au oprit la intrare. Martin a căzut cu fața la pământ și s-a rugat până când Dumnezeu i-a arătat cum să intre. El s-a sculat, s-a îndreptat spre poarta încuiată, care s-a deschis singură, și el a mers mai departe. Aceste evenimente sunt reținute de istorie, nu este ceea ce ar fi scris cineva despre el. Dacă Biserica ar fi scris despre el, atunci datorită ideilor lor preconceptionale ei ar fi fost împotriva lui – mai ales biserica papală nu ar fi pomenit astfel de lucruri. Dar istoricii relatează adevărul.

Sfântul Martin a trecut pe lângă toate santinelele și a ajuns la împărat. Acesta însă nu a vrut să-l respecte pe slujitorul lui Dumnezeu. Purtare aceasta nu a fost bună. El a privit în altă parte fără a-l băga în seamă. Dar știți ce a făcut Dumnezeu? Atunci când Martin a vorbit cu împăratul, care își întorsese însă fața, Dumnezeu s-a îngrijit ca acest păgân să-l respecte pe slujitorul Său. Scaunul său pe care ședea s-a încins și l-a ars. El a trebuit să se ridice de pe scaun. Aceasta este istorie, „Conciliul de la Niceea”. Împăratul a trebuit să-l respecte pe slujitorul lui Dumnezeu. Scaunul s-a încins și împăratul a trebuit să sară de pe acesta. Dumnezeu știe El cum să facă lucrurile. „Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.” Și rețineți: Același Dumnezeu locuiește în seara aceasta în mijlocul nostru. Este Același Dumnezeu!

Aș vrea să mai pomenesc un caz care mi-a plăcut foarte mult, apoi mă voi opri. Într-o zi, Martin se afla în camera sa de rugăciune, în timp ce oamenii îl așteptau. El a fost un om binecuvântat. El s-a îngrijit ca toată comunitatea lui să fie umplută cu Duhul Sfânt. În toată țara creștinii făceau semne și minuni. Vedeți, Dumnezeu vorbește trimisului Său, iar trimisul vorbește către popor. Atunci se întâmplă astfel de lucruri. Duhul Sfânt ține pe slujitorul Său, la fel și pe cei ce ascultă, în Dumnezeu. Vedeți, Duhul Sfânt lucrează în ei toți.

Deseori, când ei trebuiau să moară ca martiri, predicatorul era așezat în mijlocul lor și erau omorâți toți. O, ce grozăvii se făceau cu acești oameni! Au fost arși, bărbații erau crucificați, iar câinii sălbatici au fost trimiși pentru a-i rupe, scoțându-le intestinele în timp ei mai erau încă vii. Femeilor li s-a tăiat sânul drept și ei priveau cum le bătea inima, până când ele se prăbușeau moarte. Femeile gravide au fost spintecate, iar copii lor aruncați înaintea porcilor, iar mamele erau puse să-i privească.

Poate voi sunteți de părere că oamenii care se pretind a fi creștini nu ar putea să facă așa ceva. Dar ascultați! Isus a spus: „...va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.” Să nu uitați acest lucru! Același Domn Isus care a spus acest lucru, a prezis același lucru prin Duhul, pentru timpul sfârșitului. Trebuie să vină și aceasta. Dacă toate celelalte corespund pe deplin cu Scriptura, atunci fiți atenți dacă nu corespunde totul cu Scriptura și cu istoria. Dumnezeu a spus că se va întâmpla. Istoria a dovedit că s-a întâmplat. Ce vom face când vom vedea „vai-ul” și lucrurile care a fost anunțate pentru epoca Laodicea, în care suntem noi acum?

Martin era în rugăciune, în timp ce adunarea îl aștepta. Apoi a venit un cerșetor la ușa lui, care i-a spus că nu are cu ce să se îmbrace și că îi este frig. Martin era ocupat, și l-a trimis la diaconul responsabil, care nu a fost bucuros de acest oaspete și l-a alungat. Cerșetorul s-a întors la Martin și i-a spus că diaconul l-a alungat. Cam în același timp, a venit diaconul și i-a spus lui Martin puțin cam sever: „Adunarea te așteaptă. Tu îi faci să aștepte prea mult.” Dar el a perseverat în rugăciune, până când a simțit că Dumnezeu îl călăuzește să se înfățișeze înaintea adunării. Iar acest cerșetor s-a întors la ușă. Sfântul Martin a dăruit cerșetorului propria sa haină, iar diaconul a trebuit să-i aducă alta. El a trebuit să-i aducă o altă haină lui Martin. Acesta purta acum o haină mai veche.

Asta ne arată simplu, că noi trebuie să dăm totul pentru Hristos – cele mai bune lucruri pe care le avem – viața noastră, timpul nostru. Același Duh, care locuia în Hristos, locuiește acum în voi. Influența voastră va veni peste vecinătate și peste toi oamenii cu care aveți de-a face. Voi veți semăna atât de mult cu Hristos, încât se vor întâmpla aceleași lucrări pe care le-a făcut Hristos, până se va ajunge ca oamenii să fie vindecați de umbra voastră. O astfel de putere de dragoste vă va înconjura.

Se spune că atunci când Martin a ieșit cu această haină veche, și predica, adunarea întreagă a văzut o lumină în jurul lui. Vedeți, el a procedat bine și corect. Să faceți întotdeauna ce este drept – este datoria voastră înaintea lui Dumnezeu. Gândiți corect – asta sunteți datori față de voi înșivă – și totul va fi bine. Așa este.

Acum vrem să începem să tragem liniile direcționale din aceste declarații. Totul devine foarte serios. „Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri...”

Vreau să observați că El se prezintă din nou în Dumnezeirea Sa. În fiecare epocă El este prezentat într-una din descoperirile Sale divine: Cel ce are cele șapte stele în mâna Sa dreaptă, Cel ce are o sabie cu două tăișuri, Cel ce are picioarele ca arama aprinsă, ochii ca para focului. EL se prezintă în Dumnezeirea Sa. Poate voi întrebați: „În ce constă aici Dumnezeirea?” În prezentarea Sa cu sabia cu două tăișuri care iese din gura Sa. Această sabie este Cuvântul. (Evrei 4:12). Noi am amintit deja: „*Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri...*”. Corect? Sabia era Cuvântul lui Dumnezeu. Fiți atenți la explicații. Urmăriți această noțiune! În Ioan 1 scrie: „*La început era Cuvântul.*” Cuvântul, care a creat cerurile și pământul. Corect? „*Și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Dumnezeu s-a făcut trup și a locuit printre noi.*” Și EL stă aici ca Acela ce era de la început și spune aceste cuvinte îngerului Bisericii din Pergam: „Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu.” Oh, noi Îl vedem mai departe în „Apocalipsa” venind într-o haină muiată în sânge, cu o mulțime de cununi împărătești pe cap și călărind pe un cal alb. Și pe coapsă avea scris: „**CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU.**” O, eu iubesc foarte mult aceasta! EL este Cuvântul lui Dumnezeu. EL s-a prezentat de la început în Dumnezeirea Sa, ca și Cuvânt. Dacă El este Cuvântul cel Viu, atunci fiecare cuvânt scris al Bibliei este o parte din El. Dacă puteți primi acest Cuvânt în voi cu credință, atunci Cuvântul devine viu. Oh, înțelegeți aceasta. Cuvântul intră în voi, înăuntru, și dacă Duhul Sfânt este în voi, atunci devine viu imediat după ce a intrat în voi, și fiecare făgăduință devine adevărată.

Domnul Isus a spus: „*Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‘Ridică-te și aruncă-te în mare’, și dacă nu se va îndoi în inima lui...*” De ce? Pentru că atunci nu vorbiți voi, ci Dumnezeu este Cel ce vorbește prin voi. O credeți? Biblia ne vorbește astfel. Orice ați spune, se întâmplă dacă nu vă îndoiiți. Dacă din voi sunt scoase toate lucrurile lumesti, iar voi permiteți Duhului Sfânt să vă facă fii și fiice adevărate - nimic lumesc, nimic de condamnat, nici o îndoială - ce va fi atunci? Atunci nu mai sunteți voi cei ce vorbesc, ci Dumnezeu în voi. Atunci voi luați Cuvântul Său ca făgăduință și spuneți: „Tată, aceasta este făgăduința Ta. Satano, îndeapărtează-te!” - Atunci ceva începe să se întâmple. Înțelegeți?

Dar voi nu puteți să faceți acest lucru decât după ce Dumnezeu v-a descoperit cum trebuie să fie o problemă. Înțelegeți? Când voi știți ce trebuie să se întâmple într-un anumit caz, atunci puteți s-o spuneți ca și Isus. EL era Cuvântul. Isus, ca om, ca locuință trupească, a spus: „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...*” Cuvântul devine viu pentru voi abia după ce vi s-a făcut de cunoscut. Înțelegeți voi asta?

Nu-i de mirare că oamenii spun că zilele minunilor s-au încheiat... pentru că nu li s-a descoperit Cuvântul. Nu este de mirare că ei nu cred în lucrarea Duhului Sfânt. Cuvântul nu le este descoperit. Nu este de mirare că ei nu recunosc descoperirea botezului în Numele lui Isus Hristos. Cuvântul încă nu le este descoperit. Ei nu posedă nici un text biblic pe care s-ar putea baza, pentru că nicăieri nu ni se relatează ca cineva să se fi botezat altfel. Despre Duhul Sfânt ni se spune în Biblie: „*Și nimeni nu poate zice: ‘Isus este Domnul’, decât prin Duhul Sfânt.*” Și atunci mai există oameni care spun că Duhul Sfânt nu ar avea dreptate. Vedeți, ei nu au acces la aceasta. Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl; toți pe care Mi i-a dat Tatăl, - (este folosit timpul trecut) - vin la Mine.*” „Toți pe care Mi i-a dat Tatăl, vin la Mine” - nu este aceasta o lucrare minunată? „Nici unul din ei nu se va pierde, afară de fiul pierzării, care a fost născut cu scopul acesta... ,...și Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Oh, Doamne. Numele noastre au fost scrise în cartea vieții Mielului înainte întemeierii lumii. Nu este aceasta o lucrare minunată? Cum putem să ne mai îndoim? O, Dumnezeule, îndeapărtează orice îndoială din mijlocul nostru; taie împrejur sărmanele noastre inimi omenești, până când nu va mai fi nici o îndoială printre noi! Aceasta este rugăciunea mea! Doamne, rostogolește la o parte orice îndoială. Lasă-mă să trăiesc în dragoste și smerenie, și să umblu așa cum ai umblat Tu ca Miel al lui Dumnezeu pe pământ! Lasă-mă să umblu așa ca El. Lasă-mă să vorbesc ca El. Fie ca motivele mele să fie ale Lui, pentru ca alții să vadă pe Isus în mine. Lasă-mă să mă pierd pe mine însumi și să mă regăsesc în Tine: să fiu învăluit complet în Hristos, ca să nu mai rămână nici un loc de îndoială, ci să crede numai ceea ce spune El.

Să nu ieșiți de aici și să spuneți: „Slavă lui Dumnezeu. Aleluia! Slavă lui Dumnezeu! Vedeți ce pot să fac eu? Slavă lui Dumnezeu!” Atunci voi nu ați înțeles încă nimic. EL nu a făcut așa ceva. EL nu s-a bătut în piept ca să spună: „Priviți ce pot Eu să fac! Eu sunt Fiul!” Nu. El niciodată nu a primit laudă pentru Sine. EL a dat slava lui Dumnezeu și a umblat în smerenie și prietenie cu oamenii, încât lor le făcea plăcere să fie lângă El - până și pe dușmanii Lui îi iubea și se ruga pentru ei. EL a fost și rămâne exemplul nostru, al tău și al meu, pentru ca și noi să facem altora așa cum ne-a făcut El.

Vrem să observăm din nou versetul 13: „*Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu, și n-ai lepădat credința Mea...*” Deși ei locuiau acolo unde era scaunul de domnie al Satanei, totuși au ținut tare la Numele lui Isus și nu au tăgăduit credința Lui. Ce fel de credință le-a dat El? Credința de la Rusalii, a începutului. Dar ei au construit o comunitate ca organizație, care era bazată pe credința nicolaïților. O comunitate ca organizație a fost chemată la viață. Dar El a spus: „Tu te-ai depărtat de asta... ..tu urăști faptele Nicolaïților, pe care și Eu le urăsc. Tu n-ai tăgăduit Numele Meu. Tu nu ai umblat după cultul lor și

după lucrurile lor, ci ai ținut tare la Numele Meu. Voi tot mai aveți credința Mea, așa cum a fost aceasta la început.” O, îmi place acest lucru!

„...și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.” Mă voi opri puțin aici. Eu doresc să înțelegeți. „Reședința Satanei”. La început, reședința Satanei era în Babilon. În Apocalipsa găsim confirmat același lucru. Dar dacă observați, Babilonul păgân a devenit un Babilon papal. Înainte de aceasta, reședința Satanei se afla printre Haldei, care aveau numit un împăratul-preot. Ierarhia Babilonului și-a schimbat sediul atunci când perșii au obligat pe acest preot – cu numele Atalus – să părăsească Babilonul. Atunci când perșii au ocupat Babilonul, ei i-au gonit pe Haldei. Atalus, preotul-împărat al lor, a fugit și și-a ridicat reședința în Pergam. De aceea le este spus: „Acolo unde locuiești, se află scaunul de domnie al Satanei.” Din cauza aceasta citesc eu istoria Bisericii, ca să văd ce a vrut El să spună atunci când a zis: „Știu unde locuiești... acolo unde locuiește Satana”.

Eu m-am întrebant: „Unde poate fi reședința Satanei?” Apoi am aflat că acest mare împărat, după ce a fugit de perșii care l-au cucerit, așa cum văzuse Daniel în vedenie, a venit la Pergam, apoi la Roma, unde și-a deschis cartierul general. Satana și-a mutat cartierul său general din Babilon la Pergam, unde a început să conceapă pentru viitor un nou Babilon. Aici vedeți contextul (trecutul) acelei lucrări în care se află Biserica. Și acolo el l-a ucis pe acest frate iubit, Antipa.

Mai târziu, el și-a schimbat metodele. Mai întâi, el a fost un prigonitor al creștinilor. Oh, cum i-a urât el pe creștini! El însuși era doar preot și împărat, păgân. Apoi și-a schimbat poziția și s-a unit cu Constantin. Constantin a fost privit dintotdeauna (și este considerat și de papalitatea de azi) ca inițiatorul ordinului catolic „Cavalerii lui Columb”, cei care jurau cu sânge. Cu respect aş vrea să spun că după cât am citit în istorie, Constantin nici nu a fost întors la Dumnezeu. El ar fi avut un vis despre o cruce prin care ar obține victoria. În cazul în care visul se împlinea, el a promis creștinilor o oarecare ușurare. El a fost dispus să devină creștin, dacă ei s-ar ruga ca el să câștige lupta. Eu am stat odată pe partea cealaltă a podului lângă care a dormit el și a avut visul acela. După ce s-a trezit, el a poruncit să se deseneze o cruce albă pe scuturile războinicilor săi. Acolo s-a format ordinul acesta al „Cavalerilor lui Columb”, care este subordonat bisericii romano-catolice. Dar Constantin nu a făcut niciodată nimic religios. Singurul lucru pe care l-a făcut el, și care este amintit în istorie, este că a pus o cruce pe biserica Sfânta Sofia. Însă el era un politician, și când a fost împărat al Romei din timpul respectiv, el s-a unit cu preotul acela păgân și din această unire a luat ființă biserica caldică, numită nicolații – un fel de creștinism care se dezvoltă spre o preoție în biserică. Și noi am vorbit deja despre nicolații în epoca Efes și Smirna.

Acum nu mai erau faptele nicolațiilor, ca la început, ci acestea deveniseră o învățătură. Mai întâi au fost doar niște fapte, dar în epoca a treia faptele lor au devenit învățătură. Ei au avut ca mari preoți oameni cu vază. Încă nu erau numiți „papă”, ci arhiepiscopi, persoane renumite – demnitari. Învăătura lor era formală. Ei s-au îndepărtat de Biserica umplută cu Duhul Sfânt, călăuzită prin Duhul. Aceștia au rămas în minoritate, au fost numiți eretici, pentru că ei nu erau de acord să aibă aceste denotațiuni mari. Biserica adevărată a vrut să rămână liberă sub puterea Duhului Sfânt, așa cum le-a făgăduit Hristos, că va fi cu ei ca Împărat al lor.

Biserica adevărată nu și-a schimbat niciodată poziția. Ea nu s-a lăsat condusă de nici un prezidiu. Nu știu cum sunt numiți acum: ei sunt cardinali, episcopi și papi infailibili. Noi credem că numai Unul este infailibil: EL este Împăratul nostru. EL este Isus Hristos, care este acum cu noi în chipul Duhului Sfânt: Dumnezeu în noi, locuind printre noi, călăuzindu-ne la apa vieții, Cel ce se face cunoscut așa cum a făcut-o de la început printre sfinții și martiri – ca Dumnezeu, ca Domn al creațiunii, care vindecă pe bolnavi, învie morți, arată vedenii și a scoate draci. Istoria nu ne relatează niciodată că prin episcopii bisericii nicolaite, din care s-a format ierarhia romană, sau prin papi, s-ar fi înviat morți sau ceva de genul acesta. Pentru că Hristos, învierea, nu era în inimile lor. Ei s-au unit cu cei firești, au deviat, au format grupuri denotaționale și și-au vândut dreptul lor de întâi născuți. Însă Biserica Dumnezeului Celui Viu poseda puterea lui Hristos. Cealaltă biserică avea demnitari. Biserica adevărată a rămas însă cu Duhul. Înțelegeți asta? Bine.

Numai în felul acesta a sudat Constantin împărția lui. El i-a luat pe acei nicolații, care prezentau o formă a creștinismului, și a trecut de partea lor. Înțelegeți clar acest lucru? Ei erau așa ziși creștini, însă fără Duhul Sfânt. Oh, eu doresc ca acest lucru să pătrundă în voi în așa fel încât să nu vă lase niciodată. Ei erau creștini doar cu numele; ei se adunau împreună, luau cina și respectau indicațiile, dar respingeau călăuzirea Duhului Sfânt. Printre ei nu se întâmplau semne și minuni. Ei erau de părere că aceste lucruri ar face parte din trecut. Ei au format o comunitate care dorea să le domine pe celelalte. Imediat vom vedea ce fel de domnie era aceasta.

Însă Biserica adevărată, care era călăuzită de Duhul Sfânt, a trebuit să se țină departe de astfel de lucruri. Toate aceste lucruri erau adresate îngerului Bisericii din Pergam, pentru că era de datoria lui s-o facă.

Dar Constantin nu era interesat de creștinism. El voia să aducă obiceiurile păgâne ale strămoșilor săi în această biserică. Nicolații erau înfrățiți cu Roma și făceau mare spectacol. Mulți dintre oamenii aceștia erau creștini de formă. Iar Biserica adevărată era în minoritate - așa a fost întotdeauna. Asta să între adânc în voi! Gândiți-vă numai! Biserica adevărată a fost întotdeauna numai un grup mic, împins la o parte de către celelalte biserici. Biserica adevărată nu a fost niciodată organizată, pentru că ea este Trupului tainic al lui Isus Hristos, care

locuiește pe pământ, și Duhul Sfânt lucrează în măduarele acestui Trup. Voi nu-L puteți organiza pe Isus Hristos sub nici o formă! Țineți bine minte acest lucru, până când vom ajunge în epoca Laodicea. Gândiți-vă la aceasta! Rețineți acest lucru! Orice cuvânt pe care îl vorbesc este pe bandă. Țineți minte lucrul acesta: Biserica adevărată a lui Dumnezeu nu a fost niciodată organizată! Biserica Catolică a fost prima organizație cunoscută în lume. Înainte de aceasta nu a existat o organizație „creștină”. Ea este biserica „mamă”, așa cum o spun catolicii. Ea e biserica mamă, mama tuturor bisericilor organizate. Nu puteți să tăgăduiți acest lucru, pentru că Biblia o spune în felul acesta. Dacă se spune despre ea că este biserica mamă, atunci ea este. O găsim în Apocalipsa capitolul 17.

Constantin avea intenția să-și întărească poziția și împărăția. Aceasta a făcut-o Roma din totdeauna, pentru a păstra cheia lumii. El a adus ideile sale păgâne, a mai luat câteva idei creștine și le-a unit cumva, pentru a-și suda o împărăție, care să nu semene cu alta. Prin aceasta, el urma să devină cel mai mare domnitor al lumii. În ce privește pocăința sa, el era un politician, dar nu un sfânt al lui Dumnezeu, cum încearcă unii să facă din el. El nu era așa ceva. După părerea mea, el nu făcut nimic comun cu creștinismul. El a înălțat doar o cruce pe o biserică a nicolașilor. Mai departe nu mai găsim nimic din ceea ce a făcut el, care să aducă a creștinism. Eu nu am găsit așa ceva. Atâta doar că în noaptea când a avut acel vis, el a ordonat ca pe scuturile războinicilor săi să fie pictată o cruce; creștinii se rugau pentru el ca să câștige războiul. Prin aceasta, urma să se întărească împărăția lui. Pe urmă, el a adus obiceiuri păgâne în biserica nicolașilor. Eu o numesc a fi o biserică formală, denominațională, care a era formată atunci. El a adus ceremonii păgâne în biserica nicolașilor și astfel a luat naștere Catholicismul.

Frații mei, eu citez din istorie. Eu am mii de prieteni catolici. Ei îmi sunt tot așa prieteni ca și protestanții. Iar voi protestanții, nu puteți comenta! Așteptați numai să se încheie seara aceasta. Veți vedea că și voi ați făcut același lucru. O oală nu poate învinui cazanul că ar fi plin de unsoare. Vedeți voi, este același lucru, același duh, care a venit printre ei. Voi veți vedea de ce am condamnat într-una această stare: pentru că totul este greșit. Chiar dacă aș căuta să opresc strigătul din mine, totuși Duhul din mine strigă. Eu nu pot să tac.

Bărbați mari, conducători religioși renumiți mi-au spus: „Tu îți ruinezi slujba, frate Branham, dacă vorbești despre lucruri care nu sunt de competența ta. Dumnezeu te-a chemat ca să te rogi pentru bolnavi.” Dumnezeu m-a chemat să fac mai mult decât să mă rog pentru bolnavi. Vindecarea bolnavilor este lucrul prin care se atrage atenția oamenilor, și-atât. Înțelegeți? Mesajul este esența despre care vorbim. Un om vindecat se poate îmbolnăvi din nou și poate să moară. Dar dacă cineva este născut din Duhul lui Dumnezeu, atunci el are viața veșnică. Așa că Dumnezeu nu vindecă pe bolnavi doar așa. [degeaba – n.tr.] Vindecarea divină este un dar divin, care este într-o biserică locală. Darurile sunt lucrătoare în Biserică. Dar aici este vorba de mai mult. Sper că voi înțelegeți.

Deci nașterea Catholicismului... Ca să facă lucrul acesta, ca să-i atragă pe creștini și pe păgâni, și să facă din ei o biserică... Oh, eu aș dori să am în seara aceasta acel bilet pe care cineva l-a pus aici ieri seară. Am vrut să-l aduc, dar am uitat. Ei fac chiar acum exact același lucru. Voi ați început să-l faceți de când cu alegerea ultimului președinte. Se lucrează acum la o Biblie nouă, care să nu-i rănească nici pe catolici, nici pe protestanți, și nici pe iudei. Ei vor face o Biblie care se va potrivi tuturor. Puteți vedea voi viclenia unui alt Constantin? Istoria se repetă. Nu m-ați auzit ieri seară citind lucrul acesta? Se lucrează de mult la această ediție. Ea urmează să fie gata în anii următori. Observați că Papa Ioan a chemat toate bisericile fiice surori înapoi la biserica mamă! Așa se va întâmpla. Ei sunt deja acolo. Ei nici nu trebuie s-o mai facă, ei sunt deja acolo.

Eu am spus deja ceea ce se vorbește aici, la noi în țară: „Dacă domnul Kennedy va fi ales, atunci catolicii vor prelua totul.” Ce să mai preia? Ei au făcut-o deja de mult, fără ca voi să fi știut ceva. Cine-i plătește pe învățătorii lor? Cum a ajuns catholicismul să fie predat în școală? Voi, prin impozitele voastre, plătiți! Totul se întâmplă sub nasul vostru. O, cum a lucrat el! Biblia spune că el va reuși cu lingușirile lui – așa s-a și întâmplat. Vedeți, ei nu plătesc impozite pentru nimic. S-ar putea spune atât de multe despre aceasta. Dar noi trebuie să ne întoarcem la tema noastră.

Ca să ajungă la ceea ce-și planificase, Constantin a trebuit să ofere și o distracție lumească, pentru a atrage atenția păgânilor și a creștinilor la biserica sa. Gândiți voi duhovnicește? Nu este acesta mesajul acestui ceas? Biserica are tot felul de prezentări distractive, petreceri, jocuri, în care se amestecă totul. Această putere este sudată din nou, până când va ajunge să atragă atenția. Noi am ajuns deja în faza aceasta. Asta o găsim și în istorie, care nu poate fi șlefuită. Istoria redă doar ceea ce s-a întâmplat.

Dar atunci s-a întâmplat ceea ce v-am spus. El a unit biserica nicolaită prin prezentări și distracții lumești. Dar să nu uitați: el nu a putut prinde în plasa lui Biserica celor întâi născuți. Nu, pe nici unul din ei. Dar biserica nicolaită, formală, i-a căzut în plasă.

Și ce avem noi în bisericile noastre protestante? Distracție, dineuri, comerț cu haine second-hand, și tot ce mai este. Acesta este adevărul, prieteni. Toate bisericile protestante sunt vinovate. Dumnezeu nu a avut niciodată în plan să dea mese festive, dansuri, distracții în subsolul casei Domnului, iar din încasări să-l plătească pe păstor, și alte lucruri. N-ar fi trebuit decât să-i învățăm pe oameni să-și dăruiască zecuielile pentru lucrarea Domnului. Acesta este planul lui Dumnezeu. Dumnezeu are un plan, dar omul vrea să aplice planul său propriu, încurcând planul lui Dumnezeu.

Deci, făcând aceste lucruri, ei au făcut unirea respectivă și au format prin aceasta biserica catolică. Atunci când am citit despre „Conciliul de la Niceea”, am căzut pe genunchi. În anul 325 a avut loc marele „Conciliu” de la Niceea, la care au fost aduși laolaltă episcopii și părinții credinței creștine. De aceea este numit „Conciliul” de la Niceea. Aproximativ 1500 de delegați au luat parte la această întrunire sau conciliu. Laicii erau în majoritate față de episcopi – cinci la unul. Dar prin nicolaïți, și prin planul politic al lui Constantin, au învins la voturi adevărata Biserică, au câștigat, și au format un cler „sfânt”. Ei au îndepărtat din adunare Duhul Sfânt, și au rânduit episcopi, cardinali, papi, etc.

Astfel de mașinații se întâmplă și în politică. Eu nu sunt de partea niciunui partid. Dar la noi în SUA ei au programat în așa fel mașinile de numărare voturile, încât fiecare vot dat lui Nixon să fie în același timp dat și lui Kennedy. Din cauza aceasta, Nixon nu a avut nici o șansă. Ei nici nu fac nimic împotriva, deși totul a fost demascat ca o înșelăciune. Noi trăim la timpul sfârșitului. Ei știu că totul a fost o înșelăciune, dar nu fac nimic împotriva. Ca și atunci, lucrarea lor este una strâmbă, care naște ceva greșit, pentru ca să intre în scenă omul, care aduce o anumită învățătură.

Învățătura nicolaïților consta mai întâi în fapte bune, apoi a devenit învățătură. Zilele lui Al Smith au fost niște fapte, dar acum au ajuns o învățătură. Da, da. Eu nu am nici o îndoială că el nu va fi un președinte excelent, dar în timpul lui, el va suda pe păgâni de creștinii formalști. Ei lucrează în comun la o Biblie pentru a uni totul – papi – cardinali – laici.

Eu l-am întâlnit în timpul vizitei mele în Anglia pe arhiepiscopul de Canterbury. El era într-o îmbrăcăminte ciudată. Dar el a mers să-i facă o vizită papei – pentru prima dată după sute de ani. Ce se întâmplă? Noi ne aflăm în ceasul de pe urmă. Din cauza aceasta mă aflu aici și nu în altă parte pe platformă, unde aş putea să predic și să mă rog pentru bolnavi. Eu nu pot să ajung la toți, din cauza aceasta înregistrăm benzile și le trimitem în toată lumea, pentru ca oamenii să fie avertizați și să fie întorși la credința adevărată.

Chiar la sfârșitul epocii creștine, Iuda scrie: „...m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.” După moartea Domnului Isus, ei au început să devieze. Și cât de departe s-a ajuns astăzi? Înțelegeți?

La conciliul de la Niceea din anul 325 au participat circa 1500 de reprezentanți și episcopi. Dar ei [probabil „laicii și Cuvântul” – n.tr.] au fost anulați, încât nicolaïții au început să se impună cu învățături și practici nebiblice. Biserica întreagă a fost supusă supravegherii episcopilor și papilor. Ei au luat puterea Bisericii și au transferat-o episcopilor, pentru ca ei să domnească peste Biserică și să aibă singurul cuvânt de spus.

Ați observat sistemul bisericilor romane de azi? „Voi nu aveți dreptul să citiți Biblia, voi nu sunteți îndreptățiți să explicați ceea ce spune aceasta. Acest lucru îi revine numai episcopului.” Vedeți de unde a venit aceasta? Voi puteți vedea ce au fost cu adevărat nicolaïții în faza lor începătoare. Ei s-au născut chiar acolo. Aceasta era o formă a creștinismului și încă mai este. Iar protestanții îi imită. Biblia îi descrie în Apocalipsa, capitolul 17, ca o mamă cu fiice. Dacă va fi voia Domnului, vom trece altă dată prin tema aceasta. Observați că la fel este și astăzi. Ei au biruit. Constantin s-a folosit de aceeași strategie ca și Balaam.

Acum vreau să fiți cât se poate de atenți. Isus a spus aici: „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care...” – erau acolo, în biserica din Pergam. Vedeți? „...care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor, și să se dedea la curvie.” Constantin a folosit aceeași strategie pe care a avut-o și Balaam. După conciliul acesta, ei au avut o reuniune, în care episcopii au fost puși peste biserică pentru a domina și ca să ia toată puterea laicilor. Aceștia nu mai aveau voie în continuare să aibă vreo părere, nici să tâlcuiască Scriptura. Numai preoții aveau dreptul de a tâlcui Scriptura. În cele din urmă, ei au ales un preot principal, un vicar, care era papa. Ei ajunseseră la convingerea că numai preotul înțelege Biblia, și adunarea nu trebuie să citească Biblia sau să facă ceva; laicilor nu li s-a mai îngăduit să citească Biblia. Ei au preluat totul, și s-a votat în felul acesta pentru că li s-a părut corect. Totul părea în regulă pentru că ei erau bogați, ș.a.m.d.

Atunci când Constantin a convocat această mare adunare, el a promis episcopilor clădiri frumoase. El avea la dispoziție bani pentru a construi edificii mari, pe care le-a predat apoi bisericii pentru a fi folosite ca lăcașuri de cult. Acestea erau clădiri frumoase. Totul era decorat frumos, etc. În felul acesta, el le-a predat bisericii.

Pe lângă asta, el i-a îmbrăcat pe acești episcopi în haine pompoase. Apoi i-a pus pe un loc puțin mai înalt, pe care ei să se urce ca niște idoli. Sub ei a construit altare de marmură. Toate acestea le-a făcut el transferând idei păgâne și introducându-le în creștinism și rânduiind episcopi. Ei l-au înălțat pe episcop, el avea ultimul cuvânt, l-au îmbrăcat în felul acela și l-au făcut să arate ca un dumnezeu. În loc să-l respingă ca pe un zeu păgân, ei l-au îmbrăcat într-o haină lungă care semăna cu haina lui Isus. Vedeți? El stătea acolo ca un idol păgân. Voi vă puteți închipui ce au spus păgânii despre această surpriză: „Cu așa ceva și noi suntem de acord, pentru că acum avem pe cineva pe altar, care ne răspunde. Atâta timp noi am vorbit cu un idol, dar acest bărbat poate să vorbească cu noi”. Creștinii gândeau: „Așa este bine. Acum putem să facem ce vrem, pentru că acolo îl avem pe dumnezeul nostru. Noi putem să vorbim cu el și el poate să ne spună ce trebuie să facem. Dacă vom păcătui, îi vom spune lui, îi dăm

ceva pentru asta, ne pocăim puțin, iar după aceasta, totul este în ordine. Noi putem merge afară și ne simțim liberi. Nu trebuie să ne mai îngrijorăm de nimic.”

Oh, lucrul acesta părea bun. Acest lucru este convenabil și acum credincioșilor firești. Dar așa ceva nu puteți oferi unui copil al lui Dumnezeu care este născut din nou. Așa ceva nu veți reuși cu ei pentru că ei știu în cine cred și sunt convinși că El este în stare să păstreze ce-i este încredințat, până în ziua aceea. Noi uităm ce este în urma noastră, și ne aruncăm spre ce este înaintea, spre ținta chemării cerești în Hristos. Amin. Oh, ce recunoscători sunt eu!

Bisericiile au fost împodobite foarte frumos și aveau câte un altar de marmură. Totul era aranjat. Același lucru îl puteți vedea și astăzi – altare îmbrăcate cu aur și pietre scumpe. Altarul era împodobit cu aceste suveniruri și metale scumpe. Foarte frumos! Oh, aceasta se potrivea la fel de bine atât nicolașilor, cât și păgânilor. Vedeți ce a făcut el? El a luat ideile și ceremoniile păgâne, le-a dat o formă de creștinism și le-a introdus în biserica formală a celor ce nu știau nimic mai bun și care nu aveau pe Duhul Sfânt, care i-ar fi călăuzit în altă direcție. Constantin le-a făcut un Dumnezeu aici pe pământ, le-a zidit un altar și a pus un Dumnezeu pe altar, care să le ierte păcatele. Sunteți duhovnicești? Înțelegeți ce vreau să spun? Vedeți despre ce este vorba? Este vorba despre a înmâna mai departe iertarea păcatelor pe pământ. Eu nu citez aceasta din mintea mea, ci din istorie. Eu pot să vă arăt lucrurile din istoria incoruptibilă, în același fel cum ni se relatează și despre George Washington, Abraham Lincoln și despre lupta de la Gettysburg. Așa sunt și aceste lucruri pe care le citez din istoria bisericii.

Acele lucruri se potriveau bisericii firești, dar nu Bisericii celor întâi născuți. Nu, niciodată! Când ei au pus acolo un bărbat care să fie episcop principal, să spună ceremonia, desigur că credincioșii Evangheliei depline au ieșit afară. Astăzi este la fel. Lucrurile din acele epoci au fost preluate, dar în altă formă, în alte timpuri. Ei au înălțat pe demnitarii care-și spun ceremoniile și sunt priviți ca dumnezei. Și observați că păgânii se închinau la strămoșii lor morți. Cum poate o biserică protestantă să recite crezul care spune: „Eu cred în sfânta biserică romano-catolică și în comuniunea cu sfinții”? Voi, metodiștii, prezbiterienii și luteranii, să vă ascundeți fețele! Tot ce este în legătură cu morții este spiritism! Sigur că da! Dar acum, protestanții nu mai pot râde de catolici pentru că și ei fac același lucru. Prin botezul pe care-l faceți înapoi în sânul bisericii catolice, mărturișiți că și voi credeți același lucru, și respingeți și batjocoriți și respingeți pe cei care încearcă să trăiască în mod corect! Atunci când oamenii dintr-o biserică tresaltă (strigă – n.tr.) sub puterea lui Dumnezeu, voi stați afară și batjocoriți.

Vedeți, oamenii mor, dar duhurile nu. Duhul Sfânt a fost peste Isus. Acum El este în Biserica Lui și va rămâne atâta timp, până când Domnul Isus va veni din nou pentru ai Săi, care sunt o parte din El. Înțelegeți? Prigonitorii i-au batjocorit atunci, și ei sunt încă printre noi. Dumnezeu își ia de pământ slujitorii, dar Duhul Său rămâne. La fel face și Satana: îi ia pe ai săi, însă duhul său rămâne pe pământ.

Preoții care au aprobat moartea lui Isus, care L-au numit prezicător, și de la Satana, erau cât se poate de religioși. Așa este. Ei cunoșteau Scriptura ca literă, dar ei nu știau ce vrea să spună aceasta. Ei aveau propriile lor idei, și nu voiau să asculte altceva. Cum de a fost posibil ca ei să nu recunoască faptul că Isus împlinește tot ce au proorocit proorocii despre El? Ei erau orbi! Și Dumnezeu a spus că i-a orbit cu scopul ca noi să primim mântuirea.

Biblia spune că epoca aceasta penticostală în care suntem noi, este goală, nenorocită, oarbă, și nu știe acest lucru. Aceasta este starea bisericii. Oh, voi bapțiști formalști, prezbiterieni și penticostali! Eu nu mă refer la cei care stați aici pe bănci. Predica este înregistrată și eu știu unde ajunge. Pocăți-vă! Întoarceți-vă la Biblie! Veniți înapoi la Hristos!

Evanghelia deplină a fost împinsă afară. Semnele și minunile au fost scoase afară din Biserică, iar gruparea umplută cu Duhul Sfânt, a fost aruncată afară. După aceea, ei au tăgăduit că ar fi existat așa ceva în Biserică. Exact același lucru îl fac ei și astăzi. Nu puteți să recunoașteți acest duh? Așa cum v-am spus de la început, gândiți duhovnicește! Permiteți-I lui Dumnezeu să vă deschidă inima. Să nu umblați cu idei preconcepute! Stați și ascultați, și spuneți: „Doamne, descoperă-mi prin Duhul Tău Cel Sfânt, ca să văd. Eu văd ce se întâmplă.”

Unde sunt ceremoniile religioase? Lucrarea baptistă, prezbiteriană și chiar cea penticostală a devenit o ceremonie religioasă. Singurul lucru pe care-l fac este să bată tare în clapele pianului, ca să sară în sus și în jos. Dar imediat cum pianul s-a oprit, ei merg afară, înșeală, fură, mint și fac toate celelalte lucruri. Ei sunt deseori așa de nervoși și așa de porniți, îi batjocoresc pe toți, și fac multe alte lucruri. Asta e. Nu numai metodiștii, bapțiștii, catolicii, ci și biserica penticostală din epoca aceasta Laodicea. De ce nu vă întoarceți la ceea ce au avut părinții voștri în credință? De ce nu ne întoarcem la Rusaliile adevărate, prin care am fost sfințiți și umpluți cu Duhul Sfânt, care ne aduc înapoi la Hristos? De aceasta avem nevoie astăzi!

Cuvântul „*Pergam*” înseamnă „*a te căsători*”. Creștinismul formal al nicolașilor se unea cu ceremoniile păgâne și cu statul. Acesta a fost actul de naștere al bisericii catolice.

Oricine știe că Biserica Catolică a luat ființă la conciliul de la Niceea. Înainte de acest conciliu, Dumnezeu îi numise „nicolași”. „*Nico*” înseamnă a birui, a supune și a subjuga pe laici. Atunci când ei au făcut lucrul acesta, nu au mai vrut ca Duhul Sfânt să lucreze în mijlocul oamenilor, ci ei să lucreze totul, nu au mai dorit păstori călăuziți de Duhul Sfânt.

Voi întrebați: „Un preot nu poate fi păstor?” Ce fel de hrană vă servește el? Aveți aceleași rezultate ca la Rusalii? Desigur că nu! S-a auzit cumva la Rusalii, un „Ave Maria”, rozarii, stropiri cu apă, folosirea formulei „Tată, Fiu și Duh Sfânt”? Unde găsiți așa ceva la Rusalii? Apostolul Petru a spus: „*Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi.*” De unde avem celelalte lucruri? La început erau nicolaïții, și după aceea au format catolicismul.

Poate ziceți: „Eu mă bucur că nu fac parte dintre aceștia!” Să nu fiți prea siguri de asta! Rețineți: Creștinism – nicolaism! Înțelegeți despre ce e vorba?

Ascultați cu atenție înainte de a merge mai departe! Eu aș vrea ca s-o înțelegeți, chiar dacă va trebui să stăm aici până la miezul nopții. Fraților, este vorba de sufletul vostru. Poate ziceți: „Eu fac parte din comunitatea...” Aici nu este vorba de așa ceva! Fraților, dacă nu aveți Duhul Sfânt, atunci puteți face parte din multe comunități și totuși sunteți pierduți. Dacă nu ați fost născuți din nou, din Duhul lui Dumnezeu, prin botezul cu Duhul Sfânt, sunteți pierduți; pentru că nu ați primit viața veșnică. Dumnezeu va învia numai viața veșnică, pentru că aceasta este singura viață care va dăinui.

Cine din voi își mai aduce aminte de bătrânul frate Spurgeon, predicatorul metodist din Henryville? Un om deosebit... Noi am stat odată împreună în cafeneaua „Red Furnish”, unde am servit puțină înghețată și am vorbit despre o adunare pe care o avusesem. Proprietarul cafenelei a deschis aparatul de radio și noi ascultam „Ora agriculturii” din Louisville. Acolo s-a spus că „4-H Club” posedă o mașină care produce un bob de grâu cu aceeași compoziție ca și grâul adevărat. Bobul de grâu arată exact ca unul original. Știința l-a desăvârșit în așa măsură, încât nu există nici o deosebire între cel original și cel produs de mașină. Puteți face din el aceiași fulgi, aceeași pâine. Puteți să-l duceți în laborator, să-l tăiați în două, dar nu puteți să-l deosebiți unul de altul. Toată compoziția, calciu, umiditate, etc. sunt la fel. Acolo s-a spus: „Singura cale de a afla care este un bob original și care este produs de mașină, este ca amândouă să fie puse în pământ. Amândouă vor putrezi, dar bobul produs de mașină nu va răsări în timp. Dar bobul original, creat de Dumnezeu, va produce viață. Celălalt nu posedă viață.

Poate că voi arătați ca niște creștini, procedați ca niște creștini, faceți fapte bune și sunteți credincioși bisericii voastre; dar ceea ce contează este dacă ați fost înșămânțați de Duhul Sfânt și dacă posedați viața lui Dumnezeu – dacă viața veșnică a venit în voi; nu printr-o aderare la o învățătură, ci prin darul Duhului Sfânt. Cum o primiți? Doctorul care a scris rețeta a spus-o de Rusalii: „*Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*” „...darul Sfântului Duh” – care este viața veșnică. Acesta este singurul germen pe care Dumnezeu îl va învia. Este singurul lucru care posedă viață, pe care El poate să îl învie. Numai germenul de viață va fi luat la El. Eu sper că ați înțeles. Dumnezeu să vă clarifice totul, ca să înțelegeți.

Nicolaïții, care erau formalști, s-au unit cu păgânii, au adus altarele păgâne și le-au transformat în altare creștine. Din dumnezeul păgân, a fost făcut unul care putea să vorbească, în persoana unui episcop. El a fost ridicat în slăvi, îmbrăcat ca un dumnezeu, cu hainele sale pompoase. Vedeți? Nu depinde de exteriorul unei persoane, ci de interiorul ei. Amândouă acele boabe arătau la fel. Nu ceea ce a fost vizibil din afară, ci ceea ce era în interior le deosebea. Interiorul, viața.

Acolo s-a născut biserica-catolică de la început, care a fost mama tuturor denominațiunilor și bisericilor. Acum, voi ziceți: „Frate Branham, eu nu sunt catolic!” O clipă. Ia haideți să ne oprim o clipă aici. Să citim puțin din Apocalipsa 17. Ce descoperire este aceasta? Descoperirea lui Isus Hristos către Biserica Sa. Ascultați cu atenție, în timp ce citesc! Apocalipsa 17:1: „*Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care stă pe ape mari.”*”

Așa ca să am și martori, câți din sala aceasta știu că în Biblie simbolul „femeie” se referă la biserică? În regulă. Câți din cei prezenți știu că „curva” cea mare din acest capitol, este cetatea cea mare, clădită pe șapte coline? Bine. Și acum, câți știu ce înseamnă „apele”? Ea ședea pe ape multe, nu pe o apă, ci pe multe ape, care înseamnă oameni. În versetul 15 citim: „*Apoi mi-a zis: „Apele, pe care le-ai văzut, pe care stă curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.”*” Vedeți? Această femeie era apostată. Nu-i așa? Aceasta este învățătură. Voi trebuie să părăsiți gândirea voastră firească. Ce este o „curvă”? Este o femeie care nu și-a respectat cuvântul dat la căsătorie. Biserica Catolică pretinde a fi Mireasa și soția lui Hristos. Călugărițele își taie părul și fac totul pentru biserică și nu mai au plăcere pentru nimic, toată înclinația lor este pentru Hristos. Nu-i așa? Eu sunt de origine catolică. Am citit cartea lor „*Realități ale credinței noastre*”, și alte cărți ale lor. La fel am citit cărți ale protestanților și baptiștilor, despre ceea ce cred ei. Eu am aceste cărți în camera mea de studiu. Eu mai citesc încă din ele, ca să pot răspunde, dacă sunt întrebat de cineva. A sosit ceasul ca aceste lucruri să fie făcute publice.

Mai întâi Dumnezeu a trebuit să lucreze în toată națiunea. S-au întâmplat semne și minuni, pentru ca oamenii să afle despre această lucrare. Oile lui Dumnezeu cunosc glasul Lui. Ele îl cunosc foarte bine. Nimeni nu poate ieși pe teren, dacă nu este cunoscut mai întâi, altfel produceți numai pagubă. Lăsați-L pe Dumnezeu să se ocupe de toate.

„*Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari ...*” Ea a fost o femeie care a pretins a fi ceva, însă ea preacurvește. Corect? Dacă aici este vorba de o biserică, atunci ea a preacurvit față de Dumnezeu. Corect? Atunci

preacurvia aceasta este duhovnicească: ea învață pe oameni lucruri care nu sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat? Ea învață ceva ce nu este adevărat. Aceștia sunt nicolaiții. Vedeți ce s-a întâmplat? Ei au rânduit preoți și papi și Duhul Sfânt a fost scos afară. Ei spun „Zilele minunilor au trecut” iar Biblia spune că Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci. Biblia spune: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor...*” Ei însă spun: „Tată, Fiu și Duh Sfânt.” Ei stropesc și... Oh, Doamne.

Uitați-vă acum ce face această femeie: „*Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătut de vinul curviei ei!*” „Beți” – ei vă omoară, vă împușcă și toate acestea, frate! Ei sunt beți de tot din toate acestea, din vinul pe care l-a împărțit ea, vinul necurăției ei. „Stai să-ți spun ceva. Mama mea a fost catolică și eu voi...” Bine. Voi spuneți: „Așa ceva este groaznic”. Dar așteptați un moment, protestanților! (Eu vorbesc celor ce ascultă benzile). „*Și m-a dus, în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, – ce înseamnă culoarea stacojie? Regalitate! – plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne.*” Cele șapte capete arată spre cele șapte coline, pe care se află orașul. Această femeie se află în oraș. Asta o știm.

„*Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu.*” Fiara era roșu stacojiu, iar femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu. Nu v-am avertizat eu că există trei cortine? Eu nu știu cât voi mai trăi, dar să țineți minte acest lucru. V-am spus cu ani în urmă: „Priviți atenți la Rusia!” Există trei cortine: „Cortina de fier”, „Cortina de bambus” (China roșie) și „Cortina de purpură”. Fiți atenți la aceasta din urmă, pentru că acesta este înșelătorul!

„*Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.*” Aceasta este conținutul cu care sunt serviți oamenii! Ei înghit acest conținut și se îmbată. Irlandezii și francezii v-ar tăia gâtul dacă ați spune ceva împotriva acestei biserici. Sigur că da.

„*Pe frunte purta scris un nume, O TAINĂ: „BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI.”*” versetul 5. Satana își mutase sediul din Babilon, la Pergam. Eu aș dori să trecem prin toată Apocalipsa, ca să vedeți „*BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI*”. Ce era ea? O mamă de curve, nu de fii. Nu numește Biblia această biserică a fi Babilon? Priviți la propriile lor cărți!

Dacă ea este o curvă și a devenit o mamă a curvelor, trebuie să aibă fiice. Ca fiice, ele erau biserici. De unde vine biserica Protestantă? Corect? În ce constă deosebirea între o mamă-curvă și o femeie tânără stricată? Este același lucru.

Martin Luther a ieșit afară. Biserica adevărată primea o șansă. Mai târziu s-a întâmplat prin Wesley, până la mișcarea penticostală. Dar toți au mers înapoi la ideea nicolaită și au devenit organizații, cu supraveghetor de general și cu tot ce ține de aceasta – au mers înapoi la același botez cu care au fost botezați, aceeași formă, aceeași ceremonie. Mulți din ei posedă catehismul și „Crezul Apostolic”. Arătați-mi în Biblie „Crezul Apostolic”, fraților! Dacă ei au avut un crez, atunci este în Fapte 2:38. Acolo ei au poruncit tuturor ce trebuie să facă. Unde ați găsit vreodată ca un apostol să formuleze un crez în care să spună: „Eu cred în sfânta biserică romano-catolică. Eu cred în comuniunea cu sfinții.”? Pavel a spus: „*Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.*” Dar priviți la bisericile protestante: ce au făcut ei? Ei nu au fost mulțumiți. Fiecare dintre aceste mișcări a ieșit cu o binecuvântare de al Rusalii. Chiar așa este. Chiar și Martin Luther a vorbit în limbi. El s-a scuzat și a spus: „O, Dumnezeule, ce cuvinte ciudate sunt acestea pe care le bolborosesc eu? Eu nu știu ce spun.” Desigur, el a crezut-o. Cu siguranță. În timpul epocilor ei au avut Duhul, dar de fiecare dată după ce întemeietorul mișcării decedase ei s-au tras înapoi și au format organizații. Dacă ei ar fi lăsat mișcarea luterană așa cum începuse, atunci ea ar fi devenit o mișcare ca la Rusalii. Ce este mișcarea de la Rusalii? Eu mă refer la Rusaliile autentice, nu la biserica Penticostală. Prin aceasta ne întoarcem din nou la oală și la cazan. Ei au făcut același lucru, și prin aceasta s-au întors la nicolaism, așa cum au făcut-o la început. Câți din voi înțeleg aceasta? Spuneți „Amin”! Așa este! Am vrut doar o confirmare din partea voastră.

Vedeți, ea a fost o mamă a curvelor! Cum au devenit curve? Prin faptul că practică curvie spirituală cu Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos*”, și toți despre care scrie Biblia au fost botezați în Numele lui Isus, iar folosiți formula „Tată, Fiu, Duh Sfânt”, atunci aceasta este curvie. Corect? Dacă botezul biblic s-a făcut prin scufundare, (de la cuvântul grecesc „baptizo”), de unde aveți atunci stropirea și turnarea? De unde a venit lucrul acesta? Dacă voi înlocuiți Duhul Sfânt care a venit din cer ca vâjâitul unui vânt puternic și i-a umplut pe oameni, și i-a făcut să vorbească în limbi, și să strige și să se poarte ca și cum ar fi fost beți – și voi înlocuiți aceste trăiri cu strângerea de mână, sau cu anafura care vi se pune pe limbă, atunci cum vreți să scăpați de curvia spirituală? Întrebați-vă singuri! Treziți-vă; fraților deschideți-vă inima și fiți sinceri! Noi ne aflăm la capătul drumului. Adunările acestea nu au fost rânduite degeaba. Ele au fost rânduite de Dumnezeu. Asta o cred așa de sigur cum stau eu aici. Voi credeți că eu sunt slujitorul lui Dumnezeu. Și eu vă spun în Numele lui Isus că Dumnezeu mi-a pus pe inimă să vin aici. Eu nu câștig nimic pentru aceasta. Aș putea să fiu în altă parte, să mă rog pentru bolnavi sau să fac altceva. Aș putea să mă duc la pescuit, și să câștig tot atâția bani. Biserica îmi dă un salariu. Dar Dumnezeu mi-a

pus-o pe inimă și nu m-a mai lăsat. Strigătul interior din mine a fost acolo. Eu fac tot ce pot. Eu sunt aici în Numele Domnului, ca să fac tot ce știu mai bine. Să nu lăsați să treacă aceasta pe lângă voi.

Voi protestanții, vedeți acum ce comparație am făcut între bisericile Catolice și cele Protestante? Una este exact ca și cealaltă. Așa este.

Pergam înseamnă „unire, căsătorie”.

Să mergem puțin mai departe. „*Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam...*”

Mai avem timp? Mă voi grăbi cât pot. Sau vreți să venim mâine dimineată? Câți dintre voi doresc să mai asculte puțin? Eu știu că este foarte cald aici. Dacă vouă care ședeți vă este cald, ce spuneți voi, cum mă simt eu care vorbesc? Dar noi vrem să scăpăm de locul care este fierbinte. Aici este vorba despre lucrurile veșnice.

Ce s-a întâmplat când ei au înființat o biserică de felul acesta? Ascultați cu atenție, copiii mei! Ce s-a întâmplat? Duhul Sfânt a fost scos afară din Biserică. Nu este de mirare că prin nici un episcop de-al lor nu au fost înviați morți și nici nu s-au întâmplat minuni. Sfinții care au protestat împotriva acestor lucruri [catolice – n.tr.], sunt declarați „sfinți” acum, post-mortem. Mă gândesc acum la tânăra Ioana d’Arc. Eu vă întreb pe voi, catolici sau protestanți, pe oricare. Pe vremea Ioanei d’Arc în Franța exista doar biserica Catolică. Ei i-au exterminat pe sfinți. Dar Dumnezeu a lucrat în fata aceea și ea a avut Duhul Sfânt. Ce a făcut ea? A prezis lucruri pe care Domnul i le arătase în vedenii. Ea s-a rugat pentru bolnavi. S-a rugat pentru un copil mort care a revenit la viață. Așa ceva este ca la Rusalii. Ce a făcut însă biserica catolică cu ea pentru că a protestat împotriva lucrurilor din biserica catolică? I-a fost înscenat un proces și au ars-o pe rug ca vrăjitoare. Iar acum, voi spuneți „Sfânta Ioana”.

Aproximativ 200 de ani mai târziu, biserica a constatat ce făcuse și au admis că ea a fost o tânără sfântă. Ei s-au pocăit și au scos osemintele preoților care au fost vinovați de condamnarea ei și le-au aruncat în râu. Credeți că prin astfel de fapte se spală sângele de pe mâinile lor? Biblia spune că în ea a fost găsit tot sângele tuturor martirilor. Asta a spus îngerul Domnului că s-a găsit în Babilon. Toate crimele împotriva sfinților lui Hristos au fost găsite în această biserică, începând din epoca nicolașilor. Gândiți-vă numai la acest lucru!

Să mergem acum puțin mai departe. Biserica creștină s-a căsătorit cu Babilonul. „Pergam” înseamnă a se căsători.

Acum să vorbim despre învățătura lui Balaam. „*Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.*” O, cum iubesc eu aceste lucruri. Dacă am putea numai să ne ocupăm mai mult timp cu această temă, ca s-o înțelegeți, apoi să mergeți mai departe. Totul este plin de pepite de aur. Eu sunt ca un căutător de minerale. Apoi trebuie să lustruiești și să șlefuiiești fiecare pepită în parte. Fiecare bucată de aur Îl reflectă pe Isus Hristos. EL este Alfa și Omega – fiecare carată din bucata de aur. Așa este. EL este totul. Acesta este motivul pentru care este El Dumnezeu făcut trup între noi.

Dacă va fi voia lui Dumnezeu, aș vrea să mai prezint ceva în seara asta. Aș vrea ca voi să vă notați și să citiți mâine din Numeri, de la cap. 22 la 25. Noi nu citim acum. Puteți să citiți acasă.

Noi știm că Israelul a fost poporul ales al lui Dumnezeu. Corect? Ei erau un fel de „penticostali” – cei ce trăiseră Rusaliile. Duhul era printre ei. Vă mai amintiți de mesajul de ieri seară? După ce Moise a trecut prin Marea Roșie și a lăsat-o în urmă, care reprezintă sângele, toți stăpânitorii păgâni care au chinuit poporul Israel, au rămas în urmă. Moise a ridicat mâinile sale și a cântat în Duhul. O, fiecare dintre noi poate fi un Moise, dacă privim la sângele roșu al Domnului Isus și vedem că noi am lăsat totul în urmă: orice bețiv, orice sticlă veche, orice femeie ordinară, și toate celelalte lucruri pe care le-am făcut în viața noastră: totul este mort în sângele Domnului Isus Hristos. Asta ne mișcă pentru a cânta în Duhul. Țigările, tabacul și toate aceste obiceiuri rele, da, totul este mort în sângele Domnului Isus. Atunci putem să ne ridicăm mâinile și să cântăm în Duhul.

Uitați-vă ce a făcut Maria, prorocița! Gândiți-vă, ea a fost o prorociță. Ea a luat tamburina și a început să bată în ea, și a jucat în Duhul. Fiicele Israelului au urmat-o până la mal, jucând și cântând în Duhul, bătând în aceste tamburine: ei erau „penticostali” adevărați.

Dar fiți atenți ce s-a întâmplat după ce s-au apropiat de Moab. Noi ne ocupăm acum de învățătura lui Balaam. Moab era fratele lui Israel. Câți din voi cunosc obârșia lui Moab? Eu l-aș numi o încrucișare, pentru că Moab se trăgea din fiicele lui Lot. Lot a avut doi copii cu propriile sale fete. Unul din ei era Moab, din care se trage seminția moabiților. Lot era un nepot de-al lui Avraam. Ei proveneau de fapt din aceeași spiță de neam. Asta o știm. Vă rog să observați că ei nu au fost păgâni, așa cum o prezintă unii. Gândiți-vă numai, ei erau credincioși. Israelul era pe drum, pentru a intra în țara făgăduită. În calea lor era Moab. Ei au trimis mesageri lui Moab și au zis: „Lăsați-ne să trecem prin țară, pentru că noi suntem frați.”

Moab îi reprezintă pe nicolași. Veți vedea aceasta imediat. Israel reprezintă Biserica adevărată. Balaam era unul din episcopii lor, din papi, cum ar fi azi creștinismul firesc. Fără îndoială, el poseda daruri. Mulți din ei sunt vorbitori buni, doctori în filozofie, bărbați renumiți. Nu puteți tăgădui lucrul acesta. Ei au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea. Întoarceți-vă la Rusaliile autentice! Nu vă îndepărtați niciodată de aceasta! Dacă faceți lucrul acesta, sunteți pierduți! Rămâneți sub binecuvântarea aceea - Binecuvântătorul tuturor binecuvântărilor!

Urmăriți în continuare călătoria lor! Ei au venit la această biserică încrucișată și au spus: „Noi suntem pe drumul unei treziri! Noi mergem în țara făgăduită. Permiteți-ne să trecem prin ținutul vostru. Dacă animalele vor mânca din iarba voastră și vor bea din apa voastră, atunci vom plăti pentru aceasta.” Ce se întâmplase? Împăratul Balac s-a tulburat: el nu a dorit în biserică și în țara lui o astfel de adunare. Și ce-a făcut el? A trimis după papă, sau după episcop, Balaam, un proroc închiriat, care a iubit mai mult banii decât pe Dumnezeu. Împăratul Balac i-a zis: „Dacă vei veni și vei blestema pe poporul acesta, eu te voi face să fii cineva.” Și Dumnezeu i-a vorbit lui Balaam. Eu mă întreb câți Balaami există astăzi în lumea aceasta: predicatori metodiști, baptiști, preoți catolici, care știu că Dumnezeu... Citiți aceeași istorie ca și mine și veți înțelege.

Balac a zis lui Balaam: „*Vino, te rog, să-mi blestemi pe poporul acesta.*” Balaam a răspuns: „Oh, eu Îl voi întreba pe Dumnezeu.” „*Dumnezeu a zis lui Balaam: „Să nu te duci cu ei.”* Acest lucru a fost relatat regelui Balac. El a spus din nou: „Oh, eu te voi face cineva.” Balaam a întrebat pe Dumnezeu a doua oară. Dumnezeu a răspuns: „...scoală-te, și du-te cu ei.”

Vedeți ce se întâmplă dacă nu urmați Cuvântul Adevărului? Voi, nicolaiții, credeți că dacă Dumnezeu face ceva pentru voi, atunci lucrarea voastră este justificată. Dumnezeu ne oferă adevărul Său original. Voi luați însă voia îngăduită a lui Dumnezeu. Voi spuneți: „El ne binecuvântează și dacă botezăm în „Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh”. Voi, Balaami! Vedeți învățătura lui Balaam? După ce el s-a purtat așa de arogant, Dumnezeu l-a lăsat să meargă, dar el s-a încurcat singur. Voi trebuie să vă întoarceți la adevăr, la adevărurile de bază! Înapoi la Scriptură! „O, El ne-a binecuvântat!” Eu știu că El a făcut-o.

EL i-a spus lui Balaam: „Du-te acolo! Dacă vrei să mergi, dacă asta e alegerea ta... Tu vrei să mergi pe calea organizației. Atunci du-te!” Atunci Balaam și-a pregătit măgărița și s-a dus. Dar Îngerul Domnului i s-a pus în cale. Dar știți voi, acest proroc, papă, episcop, cardinal sau orice ar fi el, a fost așa de orbit în lucrurile duhovnicești! El s-a gândit la propria sa promovare. El trăia aproape de fluviul Eufrat și se gândea poate la o moștenire, ceva de genul „Pe stâncă aceasta voi zidi Biserica Mea, Petru...”, sau pe vreo stâncă din Roma. Dar Îngerul i s-a pus în cale cu sabia scoasă. El a fost așa de orbit că nu l-a văzut. Măgărița i-a prins însă piciorul la perete. Dar el a călărit mai departe. Îngerul i s-a pus încă o dată în cale. Dumnezeu va bloca orice trecere. „*Măgărița a văzut pe Îngerul Domnului, și s-a culcat sub Balaam. Balaam s-a aprins de mânie, și a bătut măgărița cu un băț.*”

Și eu vreau să vă arăt ce l-a schimbat, sau ce l-a făcut să-și dea seama că procedase greșit. Dumnezeu a lăsat măgărița să vorbească în limbi. Această măgăriță nu era un catâr. Un catâr nu ar fi primit așa ceva, pentru că el este o încrucișare. Vedeți, ea era sămânța originală. Pentru Moab, toate semnele și lucrările lui Dumnezeu erau în trecut. Israelul era urmat de semne. Măgărița s-a întors și i-a spus: „*Nu sunt eu oare măgărița ta, pe care ai călărit în tot timpul până în ziua de azi?*” Dar episcopul acela orb a lovit-o în continuare, în timp ce călărea pe ea. Însă aceasta îi vorbea în continuare într-o limbă necunoscută ei. El a răspuns: „Da, tu ești măgărița mea, dar dacă aș avea o sabie, atunci te-aș ucide și aș opri această adunare. Eu doar sunt pe drum pentru a opri mișcarea aceasta de fanatici religioși, ca să nu treacă prin această țară. Acum îți dau eu!” Apoi s-a întors și s-a uitat înapoi, și s-a gândit: „Nu este ciudat ca o măgăriță să vorbească?” O, Balaame! Vedeți, Dumnezeu întotdeauna a vorbit oamenilor în limbi necunoscute! EL a făcut-o în vremuri diferite. Voi ziceți: „Asta s-a întâmplat doar la Rusalii.” Oh, nu! Nu, nu. Și la serbările lui Belșatar a apărut scrisul pe perete în altă limbă! Ei aveau acolo un om cu darul tălmăcirii. El le-a explicat și le-a spus ce însemnătate are. Același lucru se repetă și astăzi.

Dar acolo nu mai era nici un bărbat care să-i tălmăcească lui Balaam; din cauza aceasta, Dumnezeu l-a trezit pe (acest cardinal) Balaam în felul acesta, ca să înțeleagă despre ce este vorba. Dar știți că bărbatul acesta orb a mers totuși mai departe? Sigur! În același fel procedează ei și azi. Moabiții, nicolaiții, merg mai departe.

Acum fiți atenți! Dacă Dumnezeu ar fi recunoscut credința fundamentală, atunci El ar fi fost dator să binecuvânteze și pe Moab. Pentru că și Balaam a zidit șapte altare. Exact așa este. Numărul șapte – șapte epoci ale bisericii. Vedeți explicația duhovnicească? Țineți tare la tălmăcirea duhovnicească! Priviți la importanța duhovnicească! Câte șapte tauri (animale curate), și șapte berbeci simbolizau cu sute de ani înainte venirea lui Hristos. Dar ei credeau. Ce credeau ei? Ei credeau în Iehova – Dumnezeu. Ce mai credeau ei? Ei mai credeau în aducerea de jertfe curate. Așa este. Ei pretindeau a crede în venirea lui Mesia, pentru că au jertfit berbec. Corect?

Ocupați-vă cu baptiștii și veți observa că ei fac același lucru. Exact așa este. Dar în ce constă deosebirea? Israelul se afla în vale și aduceau aceleași jertfe, cum făceau și ceilalți, și se rugau aceluiași Dumnezeu. Nu-i puteți vedea voi acum pe nicolaiți – încrucișarea? Puteți să-i vedeți pe credincioșii duhovnicești? Care era deosebirea dintre ei? Pe unii îi urmau semnele. Ceilalți aveau doar o formă.

Același lucru s-a întâmplat cu nicolaiții, creștinismul formal, la Conciliul de la Niceea. Iar Duhul Sfânt spune aici: „*Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam.*” – „Eu urăsc faptele și învățătura nicolaiților, pentru că este învățătura lui Balaam, prin care copiii lui Israel au fost aduși la cădere.” Cum a făcut-o el? Atunci când a plecat pentru a blestema poporul Israel, Dumnezeu i-a legat limba, ca Balaam să pronunțe numai ce i-a spus EL. „Nu poți să blestemi tu ce binecuvântează Eu.” Așa că el s-a uitat la ei.

Și uitați-vă la acest fățarnic. Despre asta s-ar putea spune multe. Priviți pe bătrânul împărat Balac, conducătorul care a chemat pe prorocul acesta fals, ca să vină și să privească acest popor de sus în jos.

Același lucru ar dori să-l spună și bisericele cele mari către minoritatea Dumnezeu: „Știi ceva? Eu cunosc pe unul din ei. Știi ce a făcut el? El a făcut una și alta. Acești „penticostali”...” Oh, dar dacă ați ști adevărul și despre ei! Dar ziarele nu spun nimic despre ei. Însă dacă un biet „penticostal” face ceva nedemn, atunci se vorbește în toată țara. Sigur!

Dar fiți atenți: Balaam arătase cu degetul la slăbiciunile lor. Balaam privea și căuta slăbiciunile. Balaam a spus: „Am să privesc la partea lor negativă.” Dacă el s-ar fi uitat numai la partea cea bună, ei nu ar fi avut prea multe de arătat. Așa este. Ei păcătuiseră în tot felul. Dar ceea ce nu a văzut el, era Stânca lovită, șarpele de aramă, bucuria pe care o aveau pentru că Împăratul lor era în mijlocul lor, vindecări și semne, minuni, Stâlpul de foc deasupra lor. Prorocul acela orb n-a putut să vadă aceste lucruri. Nu, domnule. El a vrut să arate partea lor murdară: „Eu știu că unul din ei a luat nevasta altuia... Cunosc pe unul care a furat bani...” Așa este. Corect. Eu recunosc asta, dar același lucru era și printre moabiți, însă ei n-au spus nimic despre asta. El arăta spre lucrurile nepotrivite ale Israelului.

Dumnezeu însă i-a spus: „...dar să faci numai ce-ți voi spune.” Și Balaam a ajuns în Duhul, a intrat într-o transă, și în loc să blesteme, el a binecuvântat Israelul. Amin!

Dacă Dumnezeu ar recunoaște pe fundamentalisti, aceste școli biblice, seminare, titluri onorifice în teologie, înseamnă că El ar fi trebuit să le respecte și atunci. Dar El răscumpăraseră deja acest popor și îl binecuvântase, pentru că Duhul, Împăratul, era acolo printre ei... Ei au spus: „În tabără s-a auzit strigătul Împăratului.” Cum? Cum? „Împăratul sfinților.” Strigăte de bucurie răsunau. Acolo era o altă Împărăție.

Lăsați-mă să vă dovedesc că ei nu erau denomi-națiune. Vreți să vă arăt? Eu cred mi-am notat un text din Scriptură. Să citim din Numeri 23:8-9: „Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, - (Acesta era Dumnezeu. Nu-l privea de jos din vale, ci din vârful stâncilor. Oh, ochiul Său vede orice vrabie, și eu știu că El veghează asupra mea.) - *Îl privesc de pe înălțimea dealurilor*: - (Amin. Nu din vreo vale de unde să le vezi partea negativă. Dumnezeu a spus: „Eu văd totul.”) - *Este un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri*.” Aleluia! Vă e clar? Ei nu erau o denomi-națiune. Oh, ei pribegeau în corturi, deosebiți de celelalte popoare, pe la colțuri de stradă, oriunde își puteau deschide misiunea. Dacă nu puteau plăti, erau aruncați afară. Ei erau pelerini, Dumnezeu voia ca ei să meargă și în alte locuri. Așa este.

Nu demult am fost în Jamaica. Acolo am întâlnit pe un frate penticostal, un doctor în teologie. Eu am spus: „Oh, ce mult a binecuvântat Domnul biserica primară de la Rusalii: ei nu aveau averi pământești. Ei erau doar niște călători.” El mi-a răspuns: „O, frate Branham, eu aș vrea să-ți arăt unde greșești tu.” (El este un frate cumsecade. Eu îl iubesc). Eu am răspuns: „Oh, eu mă bucur. Totdeauna am vrut să știu dacă greșesc, pentru că Dumnezeu știe că nu vreau să fiu greșit. Dacă sunt greșit, atunci sigur că aș vrea s-o știu. Eu îți mulțumesc, frate.” El a spus: „Tu tot lauzi Biserica de la Rusalii.” Eu am răspuns: „Desigur!” El a zis: „Ei au făcut cea mai mare greșeală când și-au vândut proprietățile. După ce a venit prigoana, nu au mai avut nici case în care să intre. Ei nu au mai avut unde să meargă, și au fost nevoiți să călătorească dintr-un loc în altul.” Eu am spus: „Exact aceasta era voia lui Dumnezeu.” El a întrebat: „De ce?” Eu am răspuns: „Dacă ei ar fi avut o casă, atunci s-ar fi întors în ea. Dar așa, au fost nevoiți să meargă din loc în loc, răspândind pretutindeni vestea că Duhul Sfânt S-a coborât.” Să nu-mi spuneți că Dumnezeu face vreo greșeală. EL nu greșește niciodată. EL știe cum trebuie făcut totul. Ei și-au vândut proprietățile și au devenit pelerini, răspândind pretutindeni vestea bună. Mesajul a fost vestit în toată lumea cunoscută de atunci, prin acei călători care au renunțat la tot, ca să aibă Duhul Sfânt. Acei oameni nu făceau parte dintr-o denomi-națiune. Înțelegeți?

Acum rețineți, Dumnezeu acuză denomi-națiunile că au preluat învățătura lui Balaam. Știți ce a făcut Balaam dacă nu a putut prinde pe Israel în această denomi-națiune? Ascultați cu atenție! Ne apropiem de încheiere. Ce a făcut Balaam? El a făcut același lucru care s-a făcut mai târziu în Conciliul de la Niceea. Acesta este motivul pentru El a spus: „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam și a nicolaiților.” Nicolaiții erau oameni care s-au retras pentru a forma organizații ș.a.m.d. Câți știu că este adevărat? Așa se nasc organizațiile. Acesta este adevărul lui Dumnezeu.

În cele din urmă ei au organizat cea mai mare organizație din lume – cea catolică. Și ce înseamnă cuvântul „catolic”? Înseamnă „universal”. O organizație universală. Toate cele mici trebuiau să intre în biserica cea mare.

Fiți atenți! Ce era Babilonul? Cine l-a înființat? Nimrod. Ce a făcut el? A construit un oraș mare și un turn mare. Toate orașele din apropiere trebuiau să-i plătească tribut. Organizația – acesta este trecutul ei. Sigur. Acest lucru s-a infiltrat chiar și în epocile Bisericii, când din nou s-au organizat și au adus înăuntru națiuni întregi. În Biblie este scris că locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul necurăției ei. Preacurvia ei consta în pretenția de a fi creștină, și totuși ea a scos catehismul, cărți de rugăciuni, etc. Protestanții au mers apoi exact pe urmele ei.

Să mergem acum puțin mai departe. EL a spus: „Acesta este învățătura lui Balaam.” Ce a făcut Balaam, după ce a constatat că nu poate blestema Israelul? El i-a spus lui Balac că ar fi o idee bună să-i invite pe acești

oameni la o serbare comună a dumnezeului lor. Această sărbătoare a fost numită „sărbătoarea lui Baal-Peor” – o serbare de închinare. Balaam a spus lui Balac: „Eu îți dau un sfat bun! Dumnezeu nu va blestema acest popor. Dar te sfătuiesc eu ce să faci. Noi nu putem scăpa de ei. Însă dacă-i vei invita, vei înclina lucrurile de partea ta. Vedeți, exact ce a făcut Constantin. Din cauza aceasta este vorba aici despre învățătura lui Balaam. Ce au făcut ei? Învățătura lui Balaam se răspândise în poporul lui Israel. Toți israeliții au fost invitați la această sărbătoare mare. O, ce sărbători mari aveau ei! Când a ajuns acolo, Israelul a început să vadă aceste femei moabite, drăguțe, îmbrăcate sexy. Acestea nu erau ca femeile lor, care erau îmbrăcate simplu. Oh, ele arătau atât de bine. Ei au căzut în cursă și au început să preacurvească.

Balaam știa că Dumnezeu nu-i va blestema. Din cauza aceasta, el i-a luat de partea denotațiunii, și a făcut să izbucnească mânia lui Dumnezeu, și mulți au fost uciși. Balaam a căutat doar să-i scoată de pe calea adevărului, știind că la urmă Dumnezeu îi va uide.

Și imediat după ce vă atașați de o organizație, în loc să primiți botezul cu Duhul Sfânt, ați murit. Morți! „...îți merge numele că trăiești...” i s-a spus lui Luther în epoca Sardes. Cuvântul „Sardes” înseamnă „mort”. „...îți merge numele că trăiești, dar ești mort.” Așa a spus Dumnezeu. Da. Vedeți? Și după ce au înfăptuit preacurvie spirituală și biserica s-a îndepărtat de la botezul cu Duhul Sfânt, devenind o denotațiune, ei au murit. Asta e. Așa spune Biblia. Așa a spus Dumnezeu, atunci când a vorbit bisericilor.

Aș vrea să vă mai citesc ceva. Ce a făcut Dumnezeu? I-a ucis pe toți care au căzut în curvie, în număr de 23.000. Despre ce este vorba aici în Biserică? Despre curvie spirituală; voi pretindeți că sunteți creștini, dar trăiți ca lumea. O, fraților, primiți Duhul Sfânt! Depărtați-vă de vechile crezuri și de lucrurile acestea; ei sunt morți. Ei recită „Cezul Apostolic” și spun câteva rugăciuni scrise într-o carte de rugăciuni, și fac astfel de lucruri. Isus nu a spus niciodată poporului Său să recite rugăciuni. EL a spus: „Rugați-vă.”

Constantin a organizat o sărbătoare ca Balaam, o serbare păgână. Cei din Pergam au fost invitați. Eu mi-am notat ceva aici, dar nu voi spune nimic acum. Pergam era invitat. Ei au fost invitați la o sărbătoare, după Conciliul de la Niceea. Ei au fost invitați la sărbătoarea solștiului de iarnă, la serbarea zeului soare, care era un zeu păgân, sărbătoare ce era stabilită pentru data de 21 decembrie, ziua cea mai scurtă a anului. Această sărbătoare ținea până pe 25 decembrie. Toți păgânii serbau ziua de naștere a zeului soare, începând cu 21 decembrie, ziua cea mai scurtă a anului. Oricine a citit vreodată istoria bisericilor, știe că păgânii se închinau în ziua aceasta. Era o sărbătoare.

Romanii aveau jocurile lor distractive – ciroul roman. Câți ați văzut „Ben Hur”? În filmul acesta sunt arătate aceste concursuri. Ciroul roman avea loc în acel timp, în amintirea zilei de naștere a zeului soare. Ei au organizat o mare sărbătoare acolo și i-au invitat pe nicolați. Nu este aceasta exact învățătura lui Balaam, pe care au preluat-o ei? Vedeți, El a arătat Pergamului ceea ce avea – mari concursuri sportive în zile religioase. Nicolații gândeau: „Asta este bine! Această sărbătoare are loc în fiecare an?” „Da!”

Apoi s-a trimis invitație așa zisului arhiepiscop, sau ce-o fi fost el pe atunci. Ei au făcut din asta o lucrare care se repetă. Au adus curvie în această lucrare, și astfel au format Biserica Catolică, din care face parte fiecare biserică protestantă.

Dumnezeu nu are nici o organizație. EL urăște chiar și numele acesteia. Așa o spune Biblia. Și ce s-a întâmplat când au făcut ei acest lucru? Au trebuit să le dea o aparență creștină. Astfel, ei au modificat ziua de naștere a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, din aprilie, pe 25 decembrie. Toți învățații, și oricine are descoperire duhovnicească, știe că Isus s-a născut în aprilie, atunci când apare viața în natură, când se nasc mieii, etc. Iar acum ei se închină de Crăciun, au pe Santa Claus. Doamne ai milă! Vedeți? La aceasta au mai fost adăugate și alte sărbători păgâne. Asta este! „Tu ai în mijlocul tău învățătura lui Balaam.” Asta este! (O Dumnezeule, descoper-o, Tată.)

Istoricii spun că Isus s-a născut în Aprilie, atunci când se arată viața în natură. Dar ei au schimbat lucrul acesta, au pus data de 25 decembrie, la cinci zile după dumnezeul păgân, în așa fel încât să-și poată uni ceremoniile lor – să poată să unească păgânismul cu creștinismul. Iar Catolicismul nu este altceva decât o grămadă de superstiții păgâne unite cu devieri „creștine”. Așa este. Este adevărat. Protestanții care se supun la astfel de legi, sunt fiicele mamei curve. Dumnezeu să ne ajute să fim protestanți adevărați împotriva a tot ceea ce nu este divin.

Știți ce a spus episcopul lor pentru a se justifica spiritual? „Noi avem dreptul să facem acest lucru, pentru că El este Soarele neprihănirii.” Ei găsiseră o portiță de scăpare, cum au făcut și cu Matei 28:19. Au găsit o astfel de portiță de scăpare pentru că trebuiau să aibă o justificare spirituală. Dar Biblia ne învață că orice mărturie sau învățătură trebuie să se bazeze pe două sau trei mărturii. Așa a spus Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu a confirmat altceva, El a luat pe Petru, Iacov și Ioan. Pentru tot ce a făcut, El a avut doi sau trei martori. În întreaga Scriptură găsim confirmat acest lucru.

Dar vedeți voi, acele lucruri trebuiau să apară, ca ei să se poată folosi de ele. Dumnezeu a știut totul dinaintea întemeierii lumii. Ei au dat întregii lucrări o justificare spirituală. „Pentru El este Fiul (SON – în engleză) lui Dumnezeu, noi vom lua ziua păgână de naștere a soarelui (SUN – în engleză), și vom face din aceasta

ziua de naștere a Fiului, pentru că El este Soarele Neprihănirii.” Știți că protestanții încă mai cad în această cursă? Ei scot ceva din Scriptură și o aplică în altă parte.

Să ne oprim o clipă, vă rog! Să luăm repede ultimul verset de aici. Mă voi grăbi cât pot. Vom atinge numai lucrurile cele mai importante: „*Pocăiește-te dar. Altfel, voi veni la tine curând, și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele. Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.*”

Când Constantin a făcut lucrul acesta... Când au aranjat această sărbătoare... Eu am început să mă depărtez de tema asta. O să aștept înainte să citesc acest lucru, pentru că Duhul Sfânt mă întoarce înapoi, și mi-a spus: „Nu reține aceasta!” Acum vine. Eu vreau să vă spun ce s-a întâmplat, astfel ca voi să înțelegeți. Atunci când au stabilit această lucrare mare, ei au crezut că ar fi început Împărăția de 1000 de ani. Pentru că Biserica era bogată, foarte bogată. Și era și puternică. Ea a exercitat putere asupra statului. Statul și biserica se uniseră.

Dar, Dumnezeu cu o împărăție? Nu i-a spus Satana lui Isus, atunci când i-a arătat împărățiile lumii, „*Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc.*”? Astfel, ei au vrut să unească pe Dumnezeu cu Satana. Dar asta nu veți reuși să faceți! Sigur că nu. Din acest motiv este statul organizat. Dumnezeu nu este în aceste organizații. Desigur că nu. Asta nu merge.

Biserica de atunci numită de ei „creștinism” era unită cu împărăția romană. Episcopul era mai presus de toți. Mai târziu l-au numit „papă”. Și Bonifaciu III a fost primul papă. Ca papă, el a fost așezat peste toate. Acum ei aveau un „dumnezeu” în chip de om. Aveau un altar mare și multe bogății. Altarele lor de marmură erau împodobite cu pietre scumpe. Ei aveau biserici mari și dominau statul. Și știți ceva? Se zvonise că ar fi început Împărăția de o mie de ani, și că toate făgăduințele care fuseseră date evreilor ar fi fost luate de la ei, iar Dumnezeu i-ar fi părăsit. Dar Dumnezeu a spus că El n-ar putea să-i uite niciodată. Ei au încercat să introducă Împărăția de 1000 de ani înaintea venirii Domnului. Împărăția de 1000 de ani poate începe abia după ce va veni Isus. Atunci s-a născut deja învățătura despre începutul Împărăției de 1000 de ani. Acesta este și motivul pentru care catolicii nu învață nici până în ziua de astăzi despre venirea Domnului. „Noi avem totul în biserică. Noi ne aflăm în Împărăția de 1000 de ani. Biserica posedă totul”. Asta este. Vedeți, o împărăție de 1000 de ani, fără venirea lui Hristos! Aceasta a durat până când a fost ucis Constantin. Epoca aceasta a durat de la 312-606. Apoi Bonifaciu III a fost făcut episcop universal sau papă al bisericii universale.

Cred că vom încheia acest verset. Slavă lui Dumnezeu. Versetul 17: „*Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.*” Vreți să așteptați până mâine seară, sau mai rămânem acum? [Adunare răspunde: „Acum!”] Bine.

Tată ceresc, eu Te rog fă ca oamenii să înțeleagă acum, în Numele Domnului Isus, să înțeleagă și cei ce vor auzi înregistrările, că eu spun acest lucru pentru că Tu mi-ai dat tâlcuirea divină asupra textului. Amin.

„*Celui ce va birui...*” - În primul rând aș vrea să rețineți: fiecare din aceste mesaje nu este adresat Bisericii, ci îngerului Bisericii. „*Îngerului Bisericii din Efes scrie-i:...*” Corect? În următoarea epocă este spus: „*Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i:...*” - v.8 Și în v.12: „*Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i:...*” Corect? Mesajul a fost dat conducătorului Bisericii. Dumnezeu să ajute pe acela care se retrage de la acest mesaj. Mesajul a fost adresat unui înger, și îngerul era în mâna Lui, sub controlul Său. Îngerul primea putere din dreapta lui Isus. Acești îngeri sunt în mâna Sa dreaptă. Când sunt pe pământ, ei stau ca o autoritate înaltă, pentru că ei sunt luminile care vin de la El, și transmit lumina mai departe, Bisericii din epoca respectivă. Fiecare mesaj a fost adresat îngerului. Îngerul bisericii va fi răspunzător dacă nu va predica Cuvântul. Așa este. Îngerul va răspunde la judecată!

Câți din voi își aduc aminte de vedenia pe care am avut-o nu demult? Când stăteam întins pe pat, și a venit Duhul Sfânt... m-am uitat înapoi - soția mea era acolo. Eu stăeam întins pe pat, și am fost luat în prezența Sa și i-am văzut pe toți acei oameni. Vă aduceți aminte că v-am povestit? Toți își amintesc. Eu am întrebat: „Cine sunt toți aceștia?” El a răspuns: „Ei sunt ai tăi.” Eu am întrebat: „Sunt toți din familia Branham?” EL a răspuns: „Nu!” Erau milioane de oameni. El a spus: „Ei s-au întors la Dumnezeu prin slujba ta.” Eu am întrebat: „Întorși la Dumnezeu?” El a zis: „Femeia, de care tu te-ai mirat, care era așa de tânără și frumoasă, a avut peste 90 de ani când ai condus-o tu la Hristos.” Eu am spus: „Și de asta m-am temut eu?” [Este vorba de teama de moarte despre care fratele Branham vorbea mai înainte - n.t.] El a spus: „Noi așteptăm aici venirea Domnului.” Eu am zis: „Aș vrea să-L văd pe El.” Răspunsul a fost: „Acum nu poți să-L vezi, dar El va veni în curând. Noi Îl așteptăm. Dar când va veni, El va veni mai întâi la tine. Și tu vei fi judecat conform Evangheliei pe care ai predicat-o, iar noi vom fi cu tine.” După aceasta am zis: „Vrei să spui că eu voi fi răspunzător pentru toți aceștia?” Răspunsul a fost: „Pentru noi toți! Tu ai fost născut ca un conducător.” Eu am întrebat: „Fiecare va fi răspunzător?” El a răspuns: „Fiecare conducător!” Eu am întrebat: „Ce este cu Pavel?” El a răspuns: „El va fi răspunzător pentru epoca lui.” Atunci eu am zis: „Eu am predicat aceeași Evanghelie ca și Pavel.” Milioane de voci au răsunat: „Pe asta ne odihnim și noi.” Asta e: „Pe asta ne odihnim.”

Deci îngerul lui Dumnezeu, mesagerul Bisericii, este răspunzător dacă el nu predica Cuvântul.

„Mana ascunsă.” Noi vrem să-i dăm tâlcuirea cea mai bună. Ce simbolizează mana ascunsă? Mana ascunsă a fost păstrată într-un singur loc, ca și pâinea din Templu, despre care scrie Biblia, care era numai pentru preoți. Câți din voi știu asta? Atunci exista pâine pentru adunare, dar mai exista și o pâine deosebită pentru preoți. Este corect? Aceasta este o pâine deosebită, „mana ascunsă”. Ce este? Cine este mana noastră? HRISTOS. În Ioan 6:48-50, dacă vă notați, Isus a spus: „*Eu sunt Pâinea vieții. Pâinea, care se pogoară din cer...*” – mana. Ce este mana ascunsă? Mana care nu este dată întregii adunări. Descoperirea Cuvântului este dată îngerului bisericii din epoca respectivă. Se adresează îngerului bisericii. Înțelegeți? Este o descoperire puțin mai înaltă despre ce este Hristos – poate o chemare puțin mai înaltă.

Eu mă întreb dacă Luther a recunoscut-o, sau dacă Wesley a recunoscut-o în timpul său, sau Martin și Ireneu. Voi știți că biserica nu i-a declarat sfinți pe acești bărbați. Pentru biserică, ei nu erau sfinți. Dar ei erau cei urmați de semne. Biserica a declarat ca sfinți doar pe episcopii lor.

Nu demult, o femeie a mers într-o librărie pentru a cumpăra istoria vieții sfântului lui Martin. Vânzătoarea a luat cartea și a spus: „El nu prea este cunoscut în istorie. Nu a fost declarat sfânt.” Dar Dumnezeu are numele său. Dumnezeu știe cine este Martin. Aceasta este deosebirea. Unii vor să lege o lucrare mare de persoana lor. Dar poporul lui Dumnezeu evită astfel de lucruri. Ei nu vor să fie mari, ei vor să fie smeriți. Drumul în sus merge prin mari adâncimi. „*Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.*” Smeriți-vă! Să nu încercați să fiți importanți! Încercați să fiți smeriți! Fiți ceea ce sunteți. Fiți mici înaintea lui Dumnezeu; fiți mici în ochii voștri. Priviți pe fiecare mai presus. Cel ce vrea să fie mai mare printre voi, să fie slujitorul vostru. Cine ar putea fi mai mare decât Isus Hristos, care a spălat picioarele ucenicilor Săi? Dumnezeu cerului și al pământului S-a smerit și a spălat picioarele pescarilor, care erau plini de praf și de mizerie. EL devenise slujitor spălându-le picioarele, iar noi ne credem a fi ceva. Noi dorim un titlu de doctor în teologie, etc. Așa ceva nu este după exemplul lui Hristos. Prin așa ceva nu se descoperă dragostea lui Hristos. EL a devenit slujitorul tuturor. Așa este. EL ne-a învățat să lucrăm unii cu alții, așa cum a lucrat EL cu noi. Acesta este Domnul meu. EL a fost înălțat pentru că S-a smerit. Prin aceasta a fost EL mare.

În viața mea am avut prioritatea să întâlnesc oameni cu vază. Am avut și prilejul să întâlnesc bărbați care credeau despre ei înșiși că ar fi ceva. Un om care este într-adevăr ceva încearcă să vă lase impresia că el nu ar fi nimic, și că de fapt voi ați fi ceva. Vedeți? Eu am cunoscut regi și mari personalități. Am cunoscut și creștini adevărați în care te puteai încrede, deși erau cu haine cârpite. Alții veneau la amvon îmbrăcați elegant.

Mana ascunsă este ceva deosebit. În ce constă această deosebire? Bindecuvântările Duhului Sfânt? Oh, nu! Acestea sunt pentru întreaga adunare. Mana ascunsă era o descoperire deosebită, pentru că el trebuia să-i învețe pe ceilalți. Înțelegeți? Era o cunoștință puțin mai adâncă a Scripturii, pentru că el trebuia să-i învețe pe ceilalți. Pentru aceasta este el rânduit. Corect? Starea voastră spirituală nu va trece niciodată peste cea a păstorului vostru. Rețineți acest lucru. Pentru că el este păstorul care vă hrănește. Dacă el este păstorul, atunci el trebuie să știe unde se află mana, pentru a hrăni oile. Corect?

Observați puțin descoperirea, mana ascunsă. „...îi voi da o piatră albă...” Îngerul acesta va avea o piatră albă. Aceasta este o piatră (stâncă) – a curăției. EL a întâlnit odată un om cu numele Simon, pe care l-a schimbat în Petru – stâncă. De ce? El posedă cheile. Corect? EL a schimbat numele său și l-a făcut o stâncă. Petru era cel ce posedă cheile Împărăției. „...și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.” El știe cine este, dar nu poate să spună celorlalți. Numai cel în cauză știe. Petru știa că el posedă cheile. Dar nimeni nu l-a auzit pe Petru ca să se laude cu aceasta. Cei ce se laudă că ar fi ceva, în general nu sunt nimic.

„...o piatră albă; și pe piatra aceasta este scris un nume nou.” Nu numele său propriu, ci un alt nume, nou, pe care numai el îl cunoaște. Biruitorii primesc o piatră albă – un nume nou. Biserica va fi hrănită cu o mană specială, amintiți-vă. Amintiți-vă când s-a întâmplat acest lucru în biserica asta: în același timp, când Bisericii i-a fost descoperit lucrul acesta, nicolații și-au ales un cap al bisericii lor – un papă, și au pus sub el un altar alb din marmură, împodobit cu pietre scumpe, care au fost prețioase pentru el.

Dar acest înger al Domnului, știa prin descoperirea lui Isus Hristos, că el este un fiu al lui Dumnezeu. Și atunci când nicolații au înălțat pe conducătorul lor și i-au pus la picioare un altar de marmură, Dumnezeu avea pe conducătorul Său umplut cu Duhul Sfânt, pe îngerul pentru gruparea sa umplută cu Duhul. Și i-a pus o pecete și i-a dat un nume, pe care el nu avea voie să-l descopere nimănui. El trebuia să-l rețină pentru el: „*pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește.*”

„Mana ascunsă”, „o piatră albă”, „un nume nou pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește” și acest mesaj a fost adresat îngerului. Eu mă întreb dacă Luther, Wesley, și ceilalți îngeri au știut lucrul acesta. Și eu mă întreb dacă în timpul nostru... îngerul luminii, cel care va veni la noi în puterea Duhului Sfânt, și ne va conduce la Domnul Isus Hristos... Probabil că el nu va ști, dar într-una din zilele acestea va fi aici. Dumnezeu îl va face de cunoscut. Dumnezeu va confirma ce este al Lui. Așa a fost când Isus a fost aici, iar ei nu l-au recunoscut. EL a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea.*” Corect?

Oh, nu este El minunat? Vedeți acum unde se află bisericile? Vedeți cum a ieșit afară biserica, aici? Dacă vrea Domnul, mâine vom vorbi despre epoca următoare. Îmi pare rău că v-am ținut atât de mult, dar eu nădăjduiesc că veți învăța ceva. Eu mai am aici trei pagini de notițe, sau mai multe, dar nu mai este timp. Se face târziu. Oricum, aceste lucruri vor fi scrise în carte, și astfel le vom avea.

Câți din voi Îl iubesc din toată inima? Câți din voi Îl cred din toată inima? Oh. Credeți voi că eu aș sta aici ca să spun aceste lucruri numai pentru că noi nu suntem o organizație? Fraților, înțelegeți voi acum de ce m-am luptat toată viața mea împotriva acestui lucru? A fost Duhul Sfânt. Nici eu nu am putut să înțeleg. Abia de câteva zile o știu. Eu nu știam ce mă mișcă să procedez astfel. Eu am știut de ce am strigat întotdeauna împotriva femeilor care nu trăiesc cum se cuvine și împotriva altor lucruri de felul acesta. Eu nu știam, dar acum o știu. Domnul știe că acele lucruri nu sunt corecte.

Acestea sunt luate din istorie. Biblia a spus mai dinainte ce se va întâmpla. Acum o știm, nu-i așa? Noi trecem prin istoria unei anumite epoci și vedem că s-a întâmplat exact ceea ce a spus Biblia. Când vom ajunge la epoca noastră, vom vedea ce a fost făgăduit pentru epoca noastră. Totul se va întâmpla exact așa cum a spus Dumnezeu. Credeți asta?

[În continuare se cântă „*Eu aș vrea să-L văd*” – n.tr.]

Dați-vă mâinile unii altora, indiferent că sunteți metodiști, bapțiști, prezbitereni...

Nu uitați: mâine seară la ora șapte.

[Adunarea se încheie cu cântări – n.tr.]

